

CURTEA DE APEL IAȘI

Decizii relevante

- pronunțate în trimestrul I / 2012 -

2012

Cuprins

I. Secția civilă	5
1. Delegație avocațială. Cerere de chemare în judecată și apel semnate de avocat.....	5
2. Exercițarea libertății de exprimare, în limitele stabilite de art. 8 și art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.....	6
3. Dobândirea dreptului de proprietate prin uzucapiune de persoanele juridice de drept privat componente ale Bisericii Ortodoxe Române. Calitatea procesuală pasivă a unității administrativ-teritoriale.....	7
4. Coproprietate forțată. Executarea de lucrări la părțile comune, fără acordul coproprietarilor.....	9
5. Încuviințarea executării în România a hotărârii judecătorești pronunțate într-un stat membru al Uniunii Europene, în materia răspunderii părintești	11
6. Acțiune în revendicare întemeiată pe dispozițiile art. 480 din Codul civil de la 1864, după parcurgerea procedurii prevăzute de Legea nr. 10/2001 și stabilirea de măsuri reparatorii ca despăgubiri	13
7. Reprezentare a părților în judecată. Revocarea mandatului.....	16
II. Secția de Contencios administrativ și fiscal.....	19
1. Exercițarea de către o persoană, care a fost suspendată dintr-o funcție publică de conducere, a unor atribuțiuni ce țin de sfera publică, pe bază de contract. Consecințele ce decurg din acest fapt asupra raportului juridic contractual	19
2. Căi extraordinare de atac. Revizuire. Cereri de revizuire succesive, formulate de aceeași parte, în aceeași pricină, întemeiate pe jurisprudența Curții Europene de Justiție în materia taxelor fiscale. Condiții cerute pentru admiterea în principiu a cererii de revizuire.....	22
3. Dreptul magistratului de a cere verificarea legalității rezoluției de clasare, dispusă de comisia de disciplină, pentru alte motive decât cele ce țin de soluția adoptată.....	24
4. Control administrativ multiplu al actelor de control încheiate de auditorii publici externi. Semnificația acestuia și urmările sale în plan procesual, în ceea ce privește competența instanțelor de contencios administrativ de a soluționa litigiile rezultate din activitatea Curții de Conturi	28
5. Excepție de nelegalitate. Autorizație de construire. Împrejmuire edificată pe teren deținut cu titlu de folosință. Condiții de admisibilitate	31
6. Acțiune în anularea deciziei baroului, de respingere a cererii de primire în profesia de avocat fără examen. Lipsa dovezii modului de desfășurare a probei de verificare a cunoștințelor. Consecințe	34
7. Acțiune vizând obligarea baroului la primirea în profesia de avocat cu scutire de examen. Lipsa dovezii de exercitare a profesiei de consilier juridic cel puțin 10 ani. Inadmisibilitate.....	36
8. Acțiune în obligarea MECTS la tipărirea formularelor tipizate constând în diplome de licență și respectiv a universității particulare la eliberarea acestea către reclamant. 38	
9. Acțiune având ca obiect plata redevenței dintr-un contract de concesiune teren, în procedura specială prevăzută de O.U.G. nr. 51/1998. Calculul termenului de prescripție. Recunoașterea concedentei privind încasarea redevenței în litigiu, anterior privatizării societății concesoare. Consecințe	41
10. Funcționar public. Decizie de eliberarea din funcție nelegală. Condiții pentru a se putea dispune reintegrarea în funcția deținută anterior	44
11. Contestația în anulare specială prevăzută de art. 318 teza a II-a C.pr.civ.	47

I. Secția civilă

1. Delegație avocațială. Cerere de chemare în judecată și apel semnate de avocat

Actele de procedură săvârșite de avocat nu trebuie ratificate de parte, atât timp cât exercițiul dreptului s-a întemeiat pe o împuternicire izvorâtă din lege. În raport de actuala reglementare, art. 69 C.pr.civ., avocatul își reprezintă clientul în temeiul unui contract de asistență juridică încheiat în formă scrisă, iar în baza acestui contract, avocatul se legitimează prin împuternicire avocațială. În lipsa unor stipulații contrare în contract, avocatul este împuternicit să efectueze orice act, specific profesiei, pe care îl consideră necesar pentru realizarea intereselor clientului. Ca atare, în baza acestor acte, mandatarul poate introduce cererea de chemare în judecată și semna cererea, poate introduce și semna motivele de apel.

Temei de drept: art. 69 C.pr.civ.

Decizia civilă nr. 33/11.01.2012

Prin sentința civilă nr. 7161/03.05.2010 a Judecătorei Iași s-a admis în parte cererea reclamantului B.A.-M. în contradictoriu cu pârâțul Ministerul Apărării Naționale, a fost obligat pârâțul să plătească reclamantului suma de 20.000 lei cu titlu de daune morale, iar restul pretențiilor s-a respins.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță a reținut că în 28.10.2003 reclamantul a fost încorporat la o unitate militară din C., în vederea satisfacerii stagiului militar obligatoriu, acesta fiind declarat apt pentru serviciul militar. Din adeverința emisă la 30.01.2009 de spitalul de psihiatrie rezultă că începând cu anul 2006, reclamantul a suferit internări cu diagnostice de tulburare psihotică acută, cu simptome schizofrenice, tulburare schizo-afectivă tip mixt. La data de 19.06.2007, cu prilejul examinării de către comisia de expertiză medico-legală din cadrul spitalului militar, i s-a eliberat reclamantului un certificat medical pentru diagnosticul de tulburare psihotică acută cu simptome discordante paranoide, iar la rubrica „legătura cauzală” s-a reținut că boala este contactată în timpul și din cauza îndeplinirii obligațiilor militare.

Împotriva sentinței Judecătorei Iași a declarat apel Ministerul Apărării Naționale, iar prin decizia civilă nr. 231/14.03.2011 a Tribunalului Iași s-a admis excepția lipsei calității de reprezentant invocată de ministerul intimat; s-a admis apelul declarat de ministerul pârât împotriva sentinței Judecătorei Iași, sentință care a fost schimbată în tot, în sensul că s-a anulat acțiunea introdusă de reclamantul B.A.-M. împotriva ministerul pârât pentru lipsa dovezii calității de reprezentant și s-a anulat apelul declarat de reclamantul B.A.-M. împotriva aceleiași sentințe, pentru lipsa calității de reprezentant.

Pentru a se pronunța astfel, tribunalul a reținut că atât cererea de chemare în judecată, cât și cererea de apel formulate de reclamantul B.A.-M. sunt semnate de avocatul ales, și pentru ca nici contractul de asistență juridică nu a fost semnat, sunt incidente dispozițiile art. 161 alin. 2 C.pr.civ.

Împotriva deciziei civile a Tribunalului Iași a formulat recurs reclamantul, susținând că în mod nelegal s-au anulat apelul și acțiunea reclamantului ca fiind făcute de o persoană fără calitate de reprezentant; în mod greșit s-a respins cererea de amânare a apelantului și nu i s-a dat acestuia posibilitatea la un proces echitabil, deși angajase avocat, și urma să pună probe în apel.

Recursul formulat este întemeiat.

B.A.-M. a investit Tribunalul Iași cu acțiune la data de 31.03.2009, cererea de chemare în judecată fiind semnată de avocat ul ales, în baza împuternicirii avocațiale aflate la dosar. Cererea de apel a fost formulată la data de 29.03.2010, fiind semnată de același avocat, care a depus împuternicire avocațială la dosar, unde, de asemenea, au fost depuse contractele de

asistență juridică din 5.02.2009, la instanța de fond și cel din 3.08.2011, la instanța de apel, încheiate între reclamant și avocat pentru acordarea asistenței juridice în cauză.

În raport de actuala reglementare, art. 69 C.pr.civ., avocatul își reprezintă clientul în temeiul unui contract de asistență juridică încheiat în formă scrisă, iar în baza acestui contract, avocatul se legitimează prin împuternicire avocațială. În lipsa unor stipulații contrare în contract, avocatul este împuternicit să efectueze orice act, specific profesiei, pe care îl consideră necesar pentru realizarea intereselor clientului.

Ca atare, în baza acestor acte, mandatarul poate introduce cererea de chemare în judecată și semna cererea, poate introduce și semna motivele de apel.

Având în vedere și dispozițiile art. 161 C.pr.civ. și că mandatarul avocat a făcut dovada calității sale potrivit Legii nr. 51/1995, a fost respinsă excepția lipsei calității de reprezentant.

Față de acestea și de dispozițiile art. 312 C.pr.civ., a fost admis recursul, casată decizia tribunalului, respinsă excepția lipsei calității de reprezentant, cauza fiind trimisă la tribunal pentru judecarea în fond a cererii.

2. Exercițarea libertății de exprimare, în limitele stabilite de art. 8 și art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului

Din perspectiva art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, viața privată acoperă integritatea fizică și morală a persoanei, precum și viața sexuală. În parag. 2 al art. 8 se prevede interdicția vreunui amestec al unei autorități publice în exercitarea dreptului la viață intimă și privată, afară de cazul în care acest amestec este prevăzut de lege și este necesar într-o societate democratică, astfel că în mod legal instanțele au avut aplicat dispozițiile art. 998 – 999 Cod civil.

Temei de drept: C.civ., art. 998-999; art. 8, art. 10 CEDO

Decizia civilă nr. 202/01.02.2012

Prin sentința civilă nr. 425/15.01.2010 a Judecătoriei Iași s-a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei SC „D.M.I.” SRL, s-a respins cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta M.G. în contradictoriu cu pârâta SC „D.M.I.” SRL, pentru lipsa calității procesuale pasive. A fost respinsă excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei O.M.-M., fiind admisă în parte cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta M.G. în contradictoriu cu pârâta O.M.-M., aceasta fiind obligată să plătească reclamantei suma de 2.500 lei cu titlul de despăgubiri. A fost respinsă cererea reclamantei privind obligarea pârâtei la plata altor sume cu titlul de despăgubiri ca nefondată.

Pentru a se pronunța astfel, pe fondul cererii, instanța a avut în vedere dispozițiile art. 8 și art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului (C.E.D.O.), că justul echilibru dintre interesele reclamantei, cel al pârâtei și interesul societății a fost perturbat în detrimentul reclamantei.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel pârâta O.M.-M., iar prin decizia civilă nr. 447/25.05.2011 a Tribunalului Iași s-a respins apelul, sentința Judecătoriei Iași fiind păstrată.

Pentru a se pronunța astfel, tribunalul a reținut că în materia personalității, dacă prin voința de a exercita un astfel de drept a fost exprimată atingerea adusă dreptului, respectiv atrage răspunderea civilă fără să fie necesară proba prejudiciului suferit, deoarece se prezumă, *iuris et de iure*, că prin atingerea adusă dreptului subiectiv s-a creat și diminuarea patrimoniului celui care reclamă.

S-a mai reținut că fapta pârâtei de a publica într-un cotidian local, foarte cunoscut și într-un tiraj mare, articolele incriminate, cu un conținut care depășește sfera interesului general, conținut care evidențiază mai multe aspecte ale vieții intime ale reclamantei și care au avut drept scop înfățișarea publică a unei imagini negative, deformată a reclamantei, i-a

cauzat acesteia suferințe psihice pe de o parte și modificări ale relațiilor sociale, nepatrimoniale, pe de altă parte.

Conform art. 212 din Legea presei, Codul deontologic al ziaristilor, ziaristul va respecta viața privată a persoanei, amestecul în viața privată fiind permis atunci când interesul publicului de a afla informația respectivă prevalează.

Împotriva deciziei Tribunalului Iași a declarat recurs intimata O.M.-M., motivând că instanța de apel a greșit considerând că sunt întrunite condițiile răspunderii civile delictuale, raportat la lipsa unei fapte culpabile și a unui prejudiciu dovedit decurgând dintr-o astfel de faptă. Instanța a aplicat într-un mod restrictiv prevederile C.E.D.O., în ceea ce privește dreptul la respectarea vieții private. Articolele de presă nu depășesc limitele unei critici admisibile, menirea presei fiind aceea de a sonda până la temelie și, descoperind adevărul, să îl transmită publicului, care va emite opinii și judecăți de valoare. Recurenta a opinat că tribunalul a procedat la o greșită aplicare a legii, încălcând dreptul la opinie și la liberă exprimare.

Recursul formulat este neîntemeiat.

Reclamanta M.G. a solicitat obligarea pârâtelor O.M.-M. și SC „D.M.I.” SRL în solidar la plata sumei de 124.000 lei cu titlu de despăgubiri pentru prejudiciul adus onoarei, demnității și reputației sale, prin publicarea unor articole defăimătoare. Recurenta M.G. are calitate de cadru didactic la universitar. Într-un cotidian local au apărut în perioada 5 octombrie 2007 – 3 aprilie 2008 trei articole semnate de pârâta O.M.-M., referitoare la persoana reclamantei, fiind prezentate și chestiuni din viața privată a acesteia.

În mod legal instanțele au avut în vedere dispozițiile art. 998 – 999 Cod civil, precum și art. 8 și 10 din C.E.D.O. Din perspectiva art. 8 C.E.D.O. și conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, viața privată acoperă integritatea fizică și morală a persoanei, precum și viața sexuală. Conform paragrafului 2 al art. 8: „Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și este necesar într-o societate democratică.

Tribunalul a reținut că expunerea pârâtei în articolele respective nu a fost una ipotetică, ci directă, tema fiind reluată și în numerele ulterioare ale publicației. Pe de altă parte, în mod corect s-a reținut că pârâta nu a oferit o bază factuală minimă pentru afirmațiile sale, factuale sau judecăți de valoare, nici în cuprinsul articolelor și nici în fața instanței.

Protecția surselor reprezintă o garanție pentru ca presa să își poată realiza rolul de informare într-un scop legitim, însă jurnalistul nu este exonerat de obligația bunei-credințe, iar afirmațiile pârâtei sunt nu corespund unei nevoi sociale imperioase și nu justifică lezarea unor valori care definesc personalitatea umană – cinste, demnitate onoare, dreptul la reputație – și consecințele negative pe care le-a suportat pe plan psihic reclamanta - cadru didactic universitar – urmare acestor articole.

Ca atare, în mod legal au reținut instanțele existența unui raport de cauzalitate, fapta ilicită, prejudiciul și existența vinovăției pârâtei, precum și legitimitatea acordării despăgubirilor la o sumă modică, în condițiile în care pârâta și-a exercitat libertatea de exprimare dincolo de limitele acceptabile stabilite de art. 10 din C.E.D.O.

3. Dobândirea dreptului de proprietate prin uzucapiune de persoanele juridice de drept privat componente ale Bisericii Ortodoxe Române. Calitatea procesuală pasivă a unității administrativ-teritoriale

Acțiunile și cererile în justiție formulate de cultele religioase recunoscute în România, pentru constatarea dobândirii prin uzucapiune a dreptului de proprietate care privește construcțiile și terenurile aferente, se soluționează în contradictoriu cu autoritățile și alte persoane interesate. Sintagma „autoritățile sau persoanele interesate” desemnează și unitățile administrativ-teritoriale în a căror rază sunt amplasate construcțiile și terenul aferent.

Temei de drept: Codul civil de la 1864, art. 1837, 1847, 1890; Codul de procedură civilă art. 111; Legea nr. 213/1998; Legea nr. 455/2006; Legea nr. 215/2001.

Prin cererea înregistrată la Tribunalul Iași la data de 4.10.2010, parohia ortodoxă a chemat în judecată unitatea administrativ-teritorială (UAT) a Municipiului Iași, prin Primar, și Primarul Municipiului Iași, pentru a se constata în temeiul art. 111 C.pr.civ. dreptul de proprietate asupra unor imobile situate în municipiul Iași, compuse din biserică, teren, casă parohială, praznicar, magazie.

În motivarea în fapt a acțiunii s-a arătat că parohia este atestată documentar din anul 1965, exercitând posesia asupra imobilelor de peste 30 de ani, fiind îndeplinite condițiile cerute de art. 1837 C.pr.civ.

În drept cererea este întemeiată pe art. 1890 Cod civil, art. 111 C.pr.civ.

Tribunalul, din oficiu, a invocat excepția lipsei calității procesuale a Primarului Municipiului Iași în temeiul art. 19 a Legii administrației publice locale prin încheierea de ședință din 21.03.2011. În ședința publică din 18.04.2011, reclamanta a precizat că înțelege să se judece numai cu UAT a Municipiului Iași prin Primar.

Prin sentința civilă nr. 1528/4.07.2011, Tribunalul Iași a admis acțiunea parohiei reclamante, în contradictoriu cu pârâțul Municipiul Iași prin Primar, constatând că reclamanta a dobândit dreptul de proprietate prin uzucapiune de 30 de ani asupra imobilului - teren, pe care se află amplasată biserica ortodoxă, praznicar, casa parohială, magazie, terenul aferent bisericii și terenul aferent casei parohiale.

Pentru a pronunța hotărârea, prima instanță a constatat că reclamanta a dovedit condițiile cerute de art. 1890, 1847 Cod civil. Astfel, momentul începerii posesiei de către reclamantă asupra imobilelor în litigiu este din anul 1965, împrejurare ce rezultă din înscrisul intitulat Inventar – Jurnal, care atestă că la data de 20.12.1965 au fost inventariate imobilele compuse din: biserică, curtea acesteia, casa parohială cu grădina și curtea acesteia, precum și magazia situată în spatele curții casei parohiale. Posesia asupra acestor imobile a fost exercitată de reclamantă în mod continuu, neîntreruptă, netulburată și nerevendicată de nimeni.

Împotriva hotărârii Tribunalului Iași a declarat apel Municipiul Iași prin Primar, invocând aplicarea greșită a legii în stabilirea calității procesuale pasive a Municipiului Iași, motivată pe faptul că în raport de obiectul acțiunii, calitate procesuală pasivă nu poate avea decât proprietarul nediligent, iar faptul că imobilul este situat în Municipiul Iași nu este suficient pentru a demonstra dreptul de proprietate al pârâților. Recurenta a arătat că reclamantei îi revine obligația de a face dovada calității procesuale pasive în cauză, și anume a identității între persoana pârâtei și subiectul pasiv al raportului juridic dedus judecății. Într-o altă critică, s-a arătat că reclamanta a avut la dispoziție calea specială prevăzută de Legea nr.18/1991 a fondului funciar și de prevederile O.U.G. nr. 94/2000 pentru retrocedarea unor bunuri care au aparținut cultelor religioase din România, dacă se considera că imobilele au trecut în proprietatea statului. Recurenta și-a mai motivat recursul și pe art. 129, art. 1169 C.civ., arătând că reclamantului îi revine sarcina de a-și dovedi pretențiile.

Recursul nu este întemeiat pentru următoarele considerente:

În conformitate cu art. 111 C.pr.civ., oricine are un drept împotriva altei persoane trebuie să facă o cerere înaintea instanței competente. Dreptul la acțiune poate fi exercitat nu numai împotriva altei persoane ce îi revine obligația de a recunoaște dreptul, dar și a celei ce îl poate contesta ori formula orice prezenții cu privire la acesta. Într-adevăr, calitatea procesuală pasivă, în acțiunile ce au ca obiect constatarea dreptului de proprietate prin uzucapiune, de regulă, revine persoanei fizice sau juridice al cărei drept de proprietate s-a stins prin neuz, pe durata prevăzută de Codul civil de la 1864, dacă prin lege nu se prevede în alt mod.

Curtea de apel a constatat că situația de fapt stabilită în considerentele sentinței atacate are corespondent în probele administrate și nu a fost contestată prin motivele de apel. Astfel, imobilul se află în raza teritorială a Municipiului Iași, unitate administrativ-teritorială cu personalitate juridică conform art. 21 din Legea nr. 215/2001 a administrației publice locale, reprezentată în justiție de Primar. Cu ocazia adoptării diverselor acte normative legiuitorul nu

a fost consecvent în folosirea aceluiași termenii pentru desemnarea persoanelor juridice de drept public ori cu privire la reprezentanții legali ai acestora, însă instanțele judecătorești, în baza rolului activ, le revine obligația de a califica și reține „denumirea” acestor persoane juridice pe care o apreciază a fi cea mai indicată în raportul de litigiul dedus judecății și de actele normative apreciate a fi incidente raportului juridic dedus judecății.

Prin Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, legiuitorul definește proprietatea publică și privată a statului și unităților administrativ – teritoriale stabilind prin art. 5 alin. 2 că domeniul privat este supus regimului juridic de drept comun, dacă legea nu dispune altfel, dispoziție ce se regăsește și în art. 121 alin. 1 și 2 din Legea nr. 215/2001.

Incidente sunt în cauză și dispozițiile Legii nr. 455/2006 pentru stabilirea unor măsuri privind acțiunile și cererile în justiție formulate de cultele religioase recunoscute în România, care în articolul unic alin. 2 prevede: „Acțiunile și cererile pentru constatarea dobândirii prin uzucapiune a dreptului de proprietate prevăzute în alin. 1 se soluționează, potrivit legii, în contradictoriu cu autoritățile și alte persoane interesate.” În alin. 1 legiuitorul reglementează acțiunile și cererile în justiție formulate de cultele religioase recunoscute din România pentru constatarea în condițiile legii, a dobândirii prin uzucapiune a dreptului de proprietate care privesc, în speță, construcțiile și terenurile aferente sau terenuri libere situate în intravilanul localităților ce sunt scutite de plata taxei judiciare de timbru și timbru judiciar. Textul citat nu constituie doar un caz de scutire de plata taxelor judiciare de timbru în sensul art. 15 lit. p) din Legea nr. 146/1997. Totodată, stabilește și mijlocul procedural, acțiunea prin care cultele religioase recunoscute din România, categorie din care face parte și reclamanta, pot cere constatarea dreptului de proprietate, conferindu-se calitatea procesuală activă, cât și cine are calitate procesuală pasivă, autoritățile sau alte persoane interesate”.

Curtea a reținut, în cadrul normativ analizat, că sintagma „autoritățile sau persoanele interesate” desemnează și unitățile administrativ-teritoriale, în raza teritorială a cărora sunt situate imobilele, având în vedere că terenurile pe care sunt amplasate construcțiile sunt situate în intravilanul localității, regimul lor juridic fiind reglementat și prin Legea nr. 18/1991 a fondului funciar și care rămân la dispoziția autorităților publice locale, dacă nu sunt revendicate de proprietari. În consecință, tribunalul a soluționat cauza în primă instanță în limitele investirii prin cererea de chemare în judecată și a dispozițiilor legii speciale – Legea nr. 455/2009, pârâta U.A.T. a Municipiului Iași având calitate procesuală pasivă.

Curtea a reținut că O.U.G. nr. 94/2010 nu poate fi temei de drept în constituirea dreptului de proprietate al reclamantei, imobilul aflându-se în posesia acesteia și nefăcând parte din categoria imobilelor preluate abuziv de stat, ci doar a celor față de care U.A.P. a Municipiului Iași ar putea formula pretenții.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 312 C.pr.civ., curtea de apel a respins apelul.

4. Coproprietate forțată. Executarea de lucrări la părțile comune, fără acordul coproprietarilor

Coproprietarii unei construcții au drepturi egale de folosință asupra părților comune prin natura lor, dintr-o clădire. Proprietarul nu poate schimba aspectul sau destinația spațiilor aflate în comunitate forțată, fără a obține mai întâi acceptul celorlalți coproprietari.

Temei de drept: Codul civil de la 1864, art. 480, art. 1076; Legea nr. 230/2007 art. 14.

Decizia civilă nr. 140/25.01.2012

Judecătoria Iași prin sentința civilă nr. 12930/29.09.2010 a respins excepția lipsei de interes a reclamantei în formularea acțiunii invocate de pârâți, acțiunea civilă formulată de reclamantii C.-P.D.-D., și C.-P.V. în contradictoriu cu pârâții C.C.-O. și C.I.

Prima instanță a constatat că reclamanții au chemat în judecată pârâții pentru a sista lucrările în curs de executare, efectuate fără acordul lor, în spațiul aflat în indiviziune, în coproprietate. Pârâții au invocat excepția lipsei de interes a reclamanților, întrucât nu sunt spații în indiviziune, fiind comun doar modul de acces în camere. Judecătoria a reținut că în cauză nu s-a probat edificarea unei băi sub scara de acces comun, iar faptul că s-a obturat o parte din luminatorul de pe scara comună nu împiedică folosința, în zonă fiind două ferestre care asigură în principiu lumina acestui spațiu.

În apelul declarat, reclamanții au formulat critici cu privire la stabilirea greșită a situației de fapt, fiind dovedit în cauză cu probele administrate, între care expertiza tehnică, că pârâții s-au extins și au modificat imobilul fără autorizație de construire și fără acordul coproprietarilor. În cauză acțiunea a fost probată în totalitate, cererea de desființare a construcțiilor fiind întemeiată.

Tribunalul Iași, prin decizia civilă nr. 625/21.09.2011, a admis apelul reclamanților împotriva sentinței civile a Judecătoriei Iași, pe care a schimbat-o, admitând în parte acțiunea civilă formulată de reclamantul C.-P.D.-D. în contradictoriu cu pârâții, pe care i-a obligat să procedeze la ridicarea lucrărilor constând în extindere scară intrare, ce au condus la blocarea ferestrei de la holul și scara comună, precum și montarea ușii și a zidului în spațiul de sub scară, în caz de refuz reclamantul fiind autorizat la ridicarea acestora pe cheltuiala pârâților. A fost respinsă cererea având ca obiect sistarea lucrărilor de construcție începute, precum și cererea privind obligarea pârâților la ridicarea băii edificate.

Pe fondul cauzei tribunalul a constatat că reclamantul și pârâții au dobândit în proprietate exclusivă, prin succesiune și respectiv vânzarea-cumpărarea de pârâți a unei părți a spațiului de locuit în imobilul ce inițial a constituit o singură unitate locativă cu mai multe apartamente. Spațiul comun – la data litigiului – era compus din holul comun la demisol, scara comună și scară exterioară, aflate în coproprietate forțată în cotele părți indicate în contractele de vânzare-cumpărare. Pe baza probatoriilor administrate (expertiză tehnică și proba testimonială) tribunalul a reținut că pârâții au dat spațiului de sub scara de acces (comun) destinația de cămară - au realizat un zid și au montat o ușă, în care au montat boiler electric, instalația electrică și cele aferente pentru rețeaua de încălzire, lucrarea executată blocând una din ferestrele de la hol și scara comună.

La situația de fapt stabilită, tribunalul a constatat încălcarea dispozițiilor art. 14 teza a II-a, art. 11 alin. 2 din Legea nr. 230/2007, ce prevede că într-un condominiu nici un proprietar nu poate încălca, afecta sau prejudicia dreptul de proprietate comună sau individuală. Totodată, schimbarea aspectului sau destinației părților aflate în coproprietate forțată nu se poate dispune decât cu acordul coproprietarilor. Lucrările efectuate de pârâți îl privează pe reclamant de uzul spațiului comun potrivit destinației sale, reprezentat de spațiul de sub scara de la demisol, iar prin lucrarea de extindere a scării de intrare a fost schimbat aspectul proprietății comune prin blocarea ferestrei de la hol și scara comună.

Cererea privind ridicarea băii edificate nu a fost primită, deoarece aceasta a existat anterior încheierii contractelor de vânzare-cumpărare cu Consiliul Local Iași, având destinația de spațiu comun. Pârâții nu au făcut altceva decât să schimbe ușa de acces, lucrare care însă nu este de natură a-i schimba destinația de spațiu comun și a îngreuna accesul reclamantului. Caracterul de spațiu comun al băii nu-l îndreptățește pe reclamant să solicite ridicarea ei, ci un eventual acces, în acest spațiu comun, în măsura în care pârâții nu îi permit accesul.

Sistarea și ridicarea lucrărilor au aceeași finalitate, atributul folosinței conform destinației spațiilor comune fiind realizat prin cea de a doua modalitate pentru reclamant, acțiunea fiind admisă în parte.

Curtea de apel a constatat că recursul declarat de pârâți împotriva deciziei tribunalului, nu este întemeiat pentru următoarele considerente:

Cadrul procesual (părți și obiect) a fost stabilit prin cererea de chemare în judecată prin două capete de cerere, în obligația de a face: sistarea lucrărilor și ridicarea acestora, efectuate la imobilul în care locuiesc părțile, pretins fără acordul reclamanților executate asupra părților aflate în coproprietate forțată.

Curtea a constatat că hotărârea atacată cuprindea considerentele în fapt și drept ce au format convingerea tribunalului în darea soluției pe fondul cauzei, conform art. 261 C.pr.civ. Totodată, instanța de apel a făcut o analiză completă a probelor administrate și a motivelor pentru care s-au înlăturat apărările părților. Tribunalul a dispus Sistarea și desființarea lucrărilor urmare probelor administrate, între care și expertiza tehnică, și pentru că reclamantului îi este limitată folosirea normală a spațiilor aflate în indiviziune, în coproprietate forțată. Coproprietatea în indiviziune forțată poate fi determinată nu numai prin lege ci și asupra părților comune prin natura lor, ale unei clădiri, a destinației inițiale, oricare ar fi modalitatea de divizare ulterioară în mai multe unități locative și transmisiunea dreptului de proprietate. Coproprietarii au drepturi egale de folosință asupra părților comune, precum și asupra căilor de acces la acestea, fără a se putea impune nicio restricție vreunui coproprietar la exercitarea acestui drept. Astfel fiind, dreptul de proprietate al recurenților nu a fost încălcat în sensul art. 1 Protocolul nr. 1 adițional la Convenția Europeană a Drepturilor Omului. S-a avut în vedere că părțile de uz comun, generale dintr-un imobil, își păstrează acest caracter din construcție, oricare modalitatea în care sunt incluse sau omise în titlul de proprietate.

Curtea a avut în vedere art. 1 din Legea nr. 230/2007 ce prevede că legea reglementează modul de administrare și exploatare a clădirilor de locuințe aflate în proprietatea a cel puțin trei persoane fizice, situație în care sunt și părțile în proces. În consecință, drepturile și obligațiile proprietarilor, așa cum sunt reglementate în capitolul III al legii, sunt aplicabile și părților în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 312 C.pr.civ., curtea de apel a respins recursul.

5. Încuviințarea executării în România a hotărârii judecătorești pronunțate într-un stat membru al Uniunii Europene, în materia răspunderii părintești

Cererea de încuviințare a executării hotărârilor judecătorești în materia răspunderii părintești poate fi respinsă, în cazul în care aceasta este ireconciliabilă cu o hotărâre pronunțată ulterior în materia răspunderii părintești, în statul membru în care se solicită executarea.

Temei de drept: O.U.G. nr. 119/2006; Legea nr. 191/2007; Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 art. 23, art. 28.

Decizia civilă nr. 203/1.02.2012

Prin cererea înregistrată la Tribunalul Iași, reclamantul R.B.J.P. a solicitat încuviințarea executării sentinței nr. 37/2009 a Tribunalului de Violență asupra Femeii nr. 1 din San Bartolome de Tirajana – Spania, prin care i s-a încredințat în custodie minora. În drept a invocat dispozițiile art. 28, art. 31 și art. 37 din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești.

Prin sentința civilă nr. 1588/2011, Tribunalul Iași a respins cererea de încuviințare executare silită în contradictoriu cu pârâta O.D., constatând că reclamantul a depus înscrisurile cerute de dispozițiile legale conform art. 28 din Regulamentul CE nr. 2201/2003. Pârâta a invocat și dovedit existența motivului de refuz a recunoașterii și încuviințării executării hotărârii conform art. 23 din Regulament și anume pronunțarea în dosarul nr. X/245/2010 a hotărârii judecătorești prin care minora a fost încredințată pârâtei, cele două hotărâri fiind ireconciliabile.

Împotriva sentinței Tribunalului Iași a declarat recurs reclamantul, susținând că nu a existat o hotărâre definitivă și irevocabilă în România, în dosarul nr. X/245/2010 al Judecătoriei Iași sentința pe fond s-a pronunțat la 31 mai 2011, astfel încât să fie aplicabil art. 23 din Regulament și invocând buna-credință în procedura încuviințării executării. Reclamantul a mai invocat încălcarea art. 23 din Regulamentul nr. 2201/2003, dar nu în forma în care a fost aplicat de tribunal, ci interpretat în conformitate cu art. 31. Instanța trebuia să se

pronunțe prin hotărâre în termen scurt, fără ca persoana împotriva căreia se solicită executarea sau copilul să prezinte observații, iar prima instanță nu trebuia să țină seama de sentința dată în cererea lui O.D., până ce nu este irevocabilă.

Analizând lucrările cauzei, curtea de apel a constatat că prin cererea de chemare în judecată reclamantul a stabilit investirea tribunalului ca instanță de prim grad în ce privește părțile, obiectul și temeiul de drept, art. 28 , art. 31 și art. 37 din regulamentul CE nr. 2201/2003.

Incidente sunt în cauză și dispozițiile O.U.G. nr. 119/2006 privind unele măsuri necesare pentru aplicarea unor regulamente comunitare de la data aderării României la Uniunea Europeană aprobată prin Legea nr. 191/19.06.2007. În vederea aplicării Regulamentului nr. 2201/2003 s-au stabilit prin art. I ind. 3, art. 1 competența tribunalului ca instanță de prim grad și calea de atac a recursului pentru hotărârile pronunțate.

Curtea de apel a constatat că tribunalul a soluționat cauza în limitele investirii, a obiectului cererii și temeiului de drept invocat de reclamant și anume cerere de încuviințare a executării. În art. 28 alin. 1, Regulamentul nr. 2201/2003 al Consiliului prevede: „Hotărârile judecătorești pronunțate într-un stat membru cu privire la exercitarea răspunderii părintești față de un copil, care sunt executorii în acel stat și care au fost notificate sau comunicate, se execută într-un alt stat membru după ce s-a încuviințat executarea la cererea oricărei părți interesate”. În art. 30 alin. 1 din Regulament se prevede că: „Procedura privind depunerea cererii este reglementată de dreptul statului membru în care are loc executarea”.

În cadrul procesual mai sus-expus, curtea de apel a constatat că obiectul cererii îl constituie încuviințarea executării și nu recunoașterea sentinței nr. 37/2009, cum s-a cerut prin declarația de recurs în partea finală. Curtea a reținut că în căile de atac nu se poate schimba calitatea părților, cauza sau obiectul cererii de chemare în judecată și nici nu se pot face alte cereri noi (art. 316, art. 294 C.pr.civ.).

Analiza criticilor formulate are loc prin gruparea susținerilor recurentului, ce vizează durata procedurilor, efectele sentinței civile nr. 10431/31.05.2011 a Judecătoriei Iași, aplicarea greșită a art. 31 alin. 2 din Regulament.

Susținerile recurentului cu privire la apărările invocate în dosarul nr. X/245/2010 al Judecătoriei Iași, excepțiile, criticile formulate, instituțiile de drept invocate exced obiectului judecării, ele putând constitui eventual motive într-o cale de atac împotriva sentinței civile nr. 10431/2011 și nu se impun a fi analizate ca motive de recurs în prezenta cauză.

Cu privire la durata judecării cauzei în primă instanță, într-adevăr, în art. 31 alin. 1 din Regulament se prevede că: „Instanța judecătorească sesizată prin cerere pronunță o hotărâre în termen scurt, fără ca persoana împotriva căreia se solicită executarea sau copilul să poată, în această fază a procedurii, să prezinte observații”.

Durata termenului nu este precizată în secțiunea „Cerere de încuviințare a executării” (art. 28 – art. 37). În principiu, în stabilirea termenului „scurt” pot fi avute în vedere termenele invocate în declarația de recurs care însă stabilesc durata de soluționare pentru cererile ce au un alt obiect: cazurile de răpire a copilului, înapoierea copilului – art. 11 alin. 3, ce au ca temei de drept Convenția de la Haga din 25.10.1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii (Convenția de la Haga din 1990). Cererea de încuviințare a executării s-a înregistrat la data de 31.03.2011 și s-a soluționat la 29.06.2011, de Tribunalul Iași, prin sentința civilă nr. 1588/2011. Critica formulată sub aspectul duratei de soluționare nu constituie, în sensul art. 304 pct. 1-9 C.pr.civ., un motiv de nelegalitate a hotărârii care să impună casarea sau modificarea în tot a hotărârii atacate.

Curtea a constatat că la judecata în primă instanță s-au dispus măsurile procedurale pentru citarea părților și comunicarea actelor de procedură, între care întâmpinarea formulată de pârâtă. Tribunalul a acordat trei termene de judecată utile pentru citarea legală a părților și comunicarea întâmpinării reclamantului, dispoziții procesuale din dreptul intern prevăzute sub sancțiunea nulității, dar și în aplicarea art. 6 pct. 1 din C.E.D.O., a dreptului oricărei persoane la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale.

Curtea a constatat că tribunalul, în sentința atacată, redactată conform art. 261 C.pr.civ., a arătat considerentele în fapt și în drept ce i-au format convingerea în darea soluției,

nu a primit apărările pârâtei cu privire la raporturile personale între părinți și minoră, a interesului superior al acesteia ce pot constitui observații în sensul art. 31 alin. 1 din Regulament. A fost însă analizată îndeplinirea condițiilor cerute de art. 31 alin. 2 din Regulament, ce prevăd soluția ce se va da de instanță în hotărârea judecătorească: „(2) Cererea poate fi respinsă numai pentru unul din motivele prevăzute în articolele 22,23 și 24”.

Tribunalul a reținut incident în cauză art. 23 lit. e) din Regulamentul nr. 2201/2003 ce prevede ca motiv de refuz a recunoașterii hotărârilor judecătorești în materia răspunderii părintești și deci al respingerii cererii de încuviințare „în cazul în care aceasta este ireconciliabilă cu o hotărâre pronunțată ulterior în materia răspunderii părintești, în statul membru în care se solicită recunoașterea”, în speță încuviințarea executării, în temeiul art. 28 din Regulament.

Prin hotărârea nr. 37/3.12.2009, a cărei încuviințare se solicită, dată de Tribunalul nr. 1 de Violență asupra Femeii, s-au adoptat următoarele măsuri cu privire la fiica minoră a părinților: se atribuie custodia minorei în favoarea tatălui; autoritatea parentală va fi împărțită de către ambii părinți; se fixează în favoarea mamei următorul regim de vizite: mama va putea comunica telefonic cu fiica sa ori de câte ori dorește, exceptând orele proprii pentru odihnă precum și îndeplinirii obligațiilor școlare ale minorei, va putea să o viziteze la domiciliul patern în caz de boală. Se fixează în favoarea minorei și în sarcina mamei suma de 50 euro lunar, în calitate de pensie alimentară. Această sumă va trebui să fie plătită anticipat, prin depunerea în contul curent desemnat în acest scop de către tată, neadmițându-se nici o altă modalitate de plată și actualizându-se anual prin aplicarea procentajului creșterii indicelui de prețuri la consumul realizat, pentru totalul național și pentru anul anterior actualizării, de către Institutul Național de Statistică. Mama va plăti de asemenea 50% din cheltuielile extraordinare pe care le cauzează minoră.

Judecătoria Iași, prin sentința civilă nr. 10431/31.05.2011, a admis acțiunea formulată de reclamanta O.D. în contradictoriu cu pârâtul, a încredințat minoră spre creștere și educare reclamantei, a obligat pârâtul la plata unei pensii de întreținere în cuantum de 125 lei în favoarea minorei, de la data promovării acțiunii, până la majoratul copilului.

Curtea a constatat că în statul membru în care se solicită încuviințarea executării, România, s-a pronunțat la 31.05.2011, sentința civilă nr. 10431/2011, prin care s-au dispus măsuri în materia răspunderii părintești, a încredințării minorei și obligației de întreținere. Hotărârea este ulterioară și ireconciliabilă cu sentința nr. 37/2009 a cărei încuviințare a executării silită s-a solicitat în sensul art. 31 alin. 2 din Regulamentul nr.2201/2003. Verificările efectuate în evidențele Judecătoriei Iași nu atestă exercitarea unei căi de atac și soluția de desființare, casare, modificare a sentinței nr. 10431/31.05.2011 la data judecării recursului.

Curtea a mai constatat că tribunalul a aplicat corect dispozițiile legale în materie, pentru considerentele expuse, motivul de recurs încadrat în art. 304 pct. 9 C.pr.civ. nu este întemeiat. Recurentul a încadrat criticile formulate în motivul de casare art. 304 pct. 8 C.pr.civ., care prevede că modificarea unei hotărâri poate fi cerută când instanța, interpretând greșit actul juridic dedus judecății, a schimbat natura ori înțelesul lămurit și vădit neîndoielnic al acestuia. În acest motiv de recurs, legiuitorul a reglementat situația în care judecătorul fondului a procedat la interpretarea unui act juridic dedus judecății, cu toate că nu avea dreptul să o facă, clauzele stipulate fiind clare și precise. În cauză, judecătorul fondului nu a interpretat hotărârea a cărei încuviințare a executării s-a solicitat, ci a constatat îndeplinirea condițiilor cerute de art. 31 alin. 2 din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 și anume a cazului în care cererea poate fi respinsă, pronunțând această soluție.

În consecință, critica formulată sub acest aspect, încadrată în art. 304 pct. 8 C.pr.civ., nu este întemeiată, astfel încât curtea de apel, în temeiul art. 312 C.pr.civ., a respins recursul.

6. Acțiune în revendicare întemeiată pe dispozițiile art. 480 din Codul civil de la 1864, după parcurgerea procedurii prevăzute de Legea nr. 10/2001 și stabilirea de măsuri reparatorii ca despăgubiri

În acțiunea în revendicare întemeiată pe dispozițiile dreptului comun, ulterior parcurgerii procedurii instituite de Legea nr. 10/2001, reclamanta are obligația de a dovedi dreptul de proprietate prin mijloacele de probă prevăzute de legea specială și anume prin titlul de proprietate emis conform art. 1 și art. 25 din lege.

Temei de drept: Codul civil de la 1864, art. 480, art. 481; Legea nr. 10/2001, art. 25; CEDO, art. 1 din Protocolul adițional nr. 1

Decizia civilă nr. 357/15.02.2012

Prin sentința civilă nr. 438/3.02.2010, Judecătoria Vaslui a respins acțiunea în contradictoriu cu Consiliul Local al municipiului Vaslui, formulată de reclamanta L.I. ca neîntemeiată, iar acțiunea reclamanților B.L., M.V. și L.V. pentru lipsa calității procesuale active, reținând că aceștia au renunțat la succesiunea tatălui lor, L.F., coproprietar al imobilului în litigiu, unică proprietară prin cumpărare împreună cu soțul precedat prin succesiune fiind L.I., mama acestor reclamanți.

Reclamanții au revendicat numai casa și terenul de 650 mp aflat în administrarea Consiliului Local, imobil preluat abuziv și fără titlu de stat, din care s-au restituit în natură conform Legii nr. 112/1995 și sentinței civile nr. 2934/10.09.1999 a Judecătoriei Vaslui construcția și diferența de suprafață de 517 mp.

În drept au invocat dispozițiile art. 480, art. 481 C.civ.

Pe fondul cauzei, prima instanță a constatat că imobilul compus din 1980 mp și construcția a fost preluat de stat prin Decretul nr. 111/1951. Reclamanta și-a exercitat dreptul la măsuri reparatorii conform Legii nr. 112/1995, în instanța de judecată fiind restituită în natură construcția și suprafața de 517 mp aferentă. În procedura instituită prin Legea nr. 10/2001, reclamanta L.I. a formulat notificare, soluționată de Primăria Municipiului Vaslui prin dispozițiile nr. 311, nr. 312, nr. 313/2001, contestate în instanța de judecată urmare exercitării căilor de atac, procedura s-a finalizat prin stabilirea dreptului la despăgubiri.

Judecătoria a reținut că dreptul reclamantei referitor la imobil a fost definitiv și irevocabil stabilit prin hotărâri judecătorești și constă într-un drept de creanță, prin prezenta acțiune în revendicare reclamanta urmărind transformarea dreptului la despăgubire într-o obligație în sarcina pârâtului, de restituire în natură, pentru care nu există temei legal. Reclamanta a optat pentru procedura reglementată prin Legea nr. 10/2001, modalitatea măsurii reparatorii s-a stabilit irevocabil ca drept de creanță și nu în natură. Astfel, în acțiunea în revendicare nu a dovedit raportul de drept material specific acestei acțiuni, fiind neîntemeiată.

Împotriva sentinței Judecătoriei Vaslui au declarat apel L.I. și B.L., criticând greșita reținere, de către instanță, a urmării transformării creanței în despăgubiri în restituire în natură. Tribunalul Vaslui, prin decizia civilă nr. 175/A/2011, a respins apelul, a păstrat hotărârea atacată, constatând că în mod temeinic și în concordanță cu dispozițiile legale aplicabile în cauză judecătoria a apreciat că acțiunea nu este întemeiată.

În cadrul contestației împotriva dispoziției primarului, reclamanta L.I. a avut posibilitatea să solicite restituirea în natură. Tribunalul a reținut și incidența Deciziei nr. 33/2008, pronunțată de ÎCCJ - Secțiunile Unite, în recursul în interesul legii, prin care s-a statuat cu privire la acțiunile în revendicare formulate pe calea dreptului comun, ulterior adoptării Legii nr. 10/2001, concursul între legea specială și legea generală se rezolvă în favoarea legii speciale.

Instanța de apel a redat și interpretat în considerentele deciziei atacate noțiunea de „bun”, în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la C.E.DO., precum și principiul securității raporturilor juridice, reținând că dreptul reclamantei la despăgubiri a fost confirmat printr-o hotărâre definitivă, a cărei forță obligatorie și efecte nu pot fi ignorate, cu atât mai mult cu cât în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a statuat că nicio parte nu este îndreptățită la revizuirea unei decizii finale și executorii, numai în scopul de a obține o reexaminare a cauzei și o nouă decizie.

Pretinsul caracter incert al dreptului de creanță consacrat prin Dispoziția nr. 313/2001 nu îndreptățește reclamanta să solicite restituirea în natură, având posibilitatea de a pune în executare silită titlul executoriu obținut. Pentru admiterea acțiunii în revendicare nu este suficient a se susține că mecanismul reparator instituit prin Legea nr. 247/2005 nu este funcțional, pe cale jurisprudențială nefiind posibilă adoptarea măsurilor pentru a face funcțional Fondul proprietatea și nici a-l modifica.

Reclamanții L.I. și B.L. au formulat recurs împotriva hotărârii Tribunalului Vaslui, formulând critici încadrate în art. 304 pct. 9 C.pr.civ., invocând încălcarea art. 480, art. 481 C.civ., art. 563 din Noul Cod civil, art. 20, art. 21 și art. 44 din Constituția României, Titlul VII din Legea nr. 247/2005, art. 1 din Protocolul nr. 1 al Convenției Europene a Drepturilor Omului și jurisprudența Curții Europene.

Analizând lucrările cauzei, în limita motivelor de recurs cu care este investită și a dispozițiilor art. 304 C.pr.civ. ce stabilesc motivele de casare sau modificare a hotărârilor, Curtea de apel a reținut că recursul este o cale extraordinară de atac în care pot fi invocate numai motive de nelegalitate, neputându-se face alte cereri și apărări decât în primă instanță și în calea de atac a apelului (art. 316, art. 294 C.pr.civ.).

Determinante în soluționarea recursului și a stabilirii normelor de drept material și procesual incidente sunt data investirii primei instanțe, 29.07.2009, a judecării în apel, a deciziilor pronunțate de ÎCCJ, recursurile în interesul legii în materia retrocedării proprietății obligatorii pentru instanțele de judecată conform art. 330 ind. 7 alin. 4 C.pr.civ. Faptul că la 1.10.2011 a intrat în vigoare Noul Cod civil nu face incident art. 563, întrucât Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009, în art. 223, prevede că procesele și cererile în materie civilă în curs de soluționare la data intrării în vigoare a Codului civil se soluționează de către instanțele legal investite, în conformitate cu dispozițiile legale, materiale și procedurale în vigoare la data când acestea au fost pornite.

Reclamantele au investit instanța cu acțiune în revendicare, întemeiată pe dispozițiile art. 480 din Codul civil din 1864, la care au alăturat dispozițiile constituționale pretins încălcate (art. 20, art. 21, art. 44) și art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la C.E.D.O., arătând că imobilul face parte din categoria celor preluate abuziv de stat, al căror regim juridic este reglementat prin Legea nr. 10/2001 modificată prin Legea nr. 247/2005.

Reclamanta L.I. și-a valorificat dreptul la măsuri reparatorii în procedura instituită prin legea specială, finalizată prin emiterea dispozițiilor emise de Primarul Municipiului Vaslui și hotărârii judecătorești definitive și irevocabile cu privire la imobilul revendicat și în prezenta cauză.

Raportat la data investirii judecătoriei cu acțiune pe dreptul comun, Curtea a constatat că după intrarea în vigoare a Legii nr. 10/2001, pentru acțiunile în revendicare a unor imobile ce intră sub incidența legii reparatorii citate, ÎCCJ a unificat practica judiciară prin Decizia nr. 33/2008, statuând asupra principiului prevalenței legii speciale, iar în cazul în care sunt sesizate neconcordanțe între legea specială - Legea nr. 10/2001, în speță – și Convenția Europeană a Drepturilor Omului, aceasta din urmă are prioritate.

Curtea a constatat că situația de fapt stabilită în considerentele hotărârii atacate are corespondent în probele administrate. În limita motivelor de apel cu care a fost investit, tribunalul le-a analizat, redând în considerentele deciziei motivele în fapt și în drept ce i-au format conform art. 261 C.pr.civ. convingerea în darea soluției.

Punctual, tribunalul a analizat jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materia proprietății și art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la C.E.D.O., pretins încălcat în cauză, prin considerente ce nu se impun a fi reluate.

Curtea a reținut că limitele și conținutul dreptului de proprietate se stabilesc prin lege, ele nu contravin dispozițiilor art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la C.E.D.O., întrucât alin. 2 din acest articol lasă statelor facultatea de a reglementa materia proprietății pe căile legislative pe care le cred de cuviință. Astfel, pentru categoria imobilelor preluate abuziv de stat, din care face parte și cel revendicat de reclamanți, Legea nr. 10/2001 este aceea care le reglementează regimul juridic, al retrocedării în natură, dacă este posibil, sau al măsurilor reparatorii.

În consecință, prevederile Legii nr. 10/2001, în cadrul căreia pentru reclamanta L.I. procedura s-a finalizat în modalitatea acordării despăgubirilor, nu aduc atingere nici art. 6 C.E.DO. privind dreptul la un proces echitabil, întrucât nu a îngrădit sub nici o formă accesul acesteia la o instanță desemnată potrivit legii, care are plenitudine la jurisdicție și independență față de executiv și de părțile în cauză.

Astfel, demersul judiciar ce are ca scop redarea posesiei imobilului revendicat nu putea fi realizat decât în condițiile și cu respectarea procedurii instituite de Legea nr. 10/2001, de care reclamanta a uzat. Faptul că procedura s-a finalizat prin stabilirea despăgubirilor, iar nu a emiterii titlului de proprietate pentru imobilele restituite în natură conform art. 25 alin.4 din lege și a normelor metodologice de aplicare, nu justifică admiterea acțiunii în revendicare pe calea dreptului comun, ca o altă modalitate de reparație. Prevederile art. 1 din Protocolul adiționat nr. 1 la C.E.D.O. ocrotesc un bun actual, deci existent, iar nu speranța de a vedea renăscut un vechi drept de proprietate, imposibil de exercitat o perioadă îndelungată de timp.

În ce privește noțiunea de „bun”, așa cum a reținut și tribunalul, Curtea Europeană a decis că poate cuprinde atât bunurile existente, cât și valori patrimoniale, respectiv creanțe cu privire la care reclamanta poate pretinde că are cel puțin o speranță legitimă în a le vedea concretizate. Însă bunul actual, concretizat pentru a se admite acțiunea în revendicare, presupune existența unei decizii administrative sau judecătorești irevocabile prin care să se recunoască direct sau indirect dreptul de proprietate, să dispună restituirea în natură, situație în care nu se află reclamanta.

Curtea a reținut, în funcție de circumstanțele concrete ale cauzei, că legea internă nu a intrat în conflict cu Convenția Europeană, întrucât reclamanta este titulara unei drept de creanță, a cărui executare este reglementată prin Titlul VII din Legea nr. 247/2005 și nu are un „bun” restituit în natură conform art. 1, art. 25 din Legea nr. 10/2001. Dreptul de proprietate al reclamantei a încetat prin preluarea imobilului de către stat, iar ca urmare a adoptării Legii nr. 10/2001 s-a născut dreptul la măsuri reparatorii, potrivit art.1 din lege, în una din cele două modalități în natură sau despăgubiri.

În acțiunea în revendicare întemeiată pe art. 480 C.civ., reclamanta trebuie să dovedească dreptul său de proprietate prin mijloacele de probă cerute de lege. Dat fiind regimul juridic al bunului reglementat prin Legea nr. 10/2001, oricare ar fi modalitatea preluării cu titlu sau fără titlu, sarcina probei revine reclamantei și anume că s-a dispus restituirea în natură a imobilului, în fizic, ca măsură reparatorie, situație în care nu se află L.I.

Curtea a constatat că hotărârile judecătorești pronunțate în litigiile anterioare purtate între părți, au forță probantă a înscrisurilor autentice, însă nu constituie titlu de proprietate pentru restituirea în natură a bunului. Asupra a ceea ce au statuat, și anume dreptul la despăgubiri, hotărârile au intrat în puterea lucrului judecat. Stabilirea în concret a cuantumului despăgubirilor are loc în procedura Legii nr. 247/2005, supusă din nou controlului judiciar în instanța de contencios administrativ. În cazul în care nu s-a concretizat cuantumul ofertei de despăgubiri, persoana îndreptățită își poate valorifica dreptul numai în modalitatea și termenele prevăzute de legea specială și nu pe calea acțiunii în revendicare, de drept comun.

Invocarea nefuncționalității Fondului „Proprietatea” atrage obligația pentru stat de a adopta măsuri adecvate pentru a-l face funcțional, iar nu obligația pentru instanțe de a aplica direct Convenția Europeană a Drepturilor Omului, în condițiile în care reclamanta L.I. nu deține un „bun”, așa cum este definit în jurisprudența recentă (cauza Matieș împotriva României). Cum instanțele de judecată nu au competența de a legifera, în speță în sensul de a pune în locul măsurilor reparatorii legale în modalitatea despăgubirilor, pe aceea a restituirii în natură și ca modalitate de executare, criticile sub acest aspect nu sunt întemeiate.

Pentru considerentele expuse, Curtea, în temeiul art. 312 C.pr.civ., a respins recursul.

7. Reprezentare a părților în judecată. Revocarea mandatului

Părțile pot să își exercite drepturile procedurale personal sau prin mandatar. Justificarea calității de reprezentant convențional, în fața instanțelor judecătorești, se face prin procură care, din punct de vedere al formei, trebuie să fie un înscris sub formă

legalizată. Calitatea de reprezentant al părții se stinge, în condițiile art. 1552 pct. 1 C.civ. de la 1864, prin revocarea mandatarului și notificarea acestuia de către mandant.

Temei de drept: C.pr.civ. art. 68; C.civ. de la 1864 art. 1552, art. 1553, art. 1554; Noul Cod civil art. 2009 – 2038.

Decizia civilă nr. 470/29.02.2012

Judecătoria Vaslui, prin sentința civilă nr. 2343/7.06.2011 a respins acțiunea civilă formulată de reclamanta L.I., reprezentată prin mandatar B.L. și P.L. în contradictoriu cu pârâții R.I. și R.S.

Pentru a pronunța hotărârea prima instanță a constatat că în anul 1998 s-a încheiat între defuncta B.M. și pârâți contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.22/1998. La data de 18.07.2010, pe parcursul judecării prezentei cauze, a decedat partea contractantă B.M. Din adresa nr. 2142/2011 emisă de Primăria Municipiului Vaslui, judecătoria a reținut că nu s-a solicitat deschiderea procedurii succesorală de pe urma defunctei B.M., aceasta fiind lipsită de moștenitori. Constatarea existenței succesiunii vacante, în lipsa certificatului de vacanță succesorală, se poate face și prin hotărâre judecătorească. Or, reclamanta, deși nu a fost depus certificatul de vacanță succesorală, nu a efectuat nici un demers în acest sens. În cauza de față, cum calitatea procesuală a statului nu a fost dovedită, instanța a admis că între reclamantă și acesta nu există un conflict, pretenția reclamantei fiind îndreptată împotriva unui terț față de succesiunea defunctei B.M.

Judecătoria a reținut că în ceea ce privește cadrul procesual pasiv, ne aflăm în prezența unui caz de coparticipare procesuală obligatorie și necesară. În cazul litisconsorțiului necesar, instanța de judecată era obligată să pronunțe o hotărâre prin care să decidă în mod uniform față de toți coparticipanții la actul juridic analizat și în aplicarea art. 47 C.pr.civ., instanța a reținut că în procesul având ca obiect anularea unui contract, partea reclamantă are obligația să cheme în judecată în calitate de pârâți pe toți contractanții, iar în cazul decesului acestuia, pe toți moștenitorii, în acest caz coparticiparea procesuală pasivă fiind obligatorie.

Împotriva hotărârii Judecătoriei Vaslui și a încheierii de ședință din 31.05.2011 a declarat recurs L.I., prin mandatar P.L., la data de 18.07.2011, formulând critici cu privire la încălcarea art. 680, art. 477, art. 646 C.pr.civ.

Tribunalul Vaslui, prin decizia civilă nr. 158/8.11.2011, a admis excepția nulității cererii de apel invocată din oficiu, a declarat nulă cererea de apel formulată de L.I., prin mandatar P.L., împotriva sentinței civile a Judecătoriei Vaslui și a încheierii din data de 31.05.2011, pe care le-a păstrat.

Pentru a pronunța hotărârea Tribunalul a constatat că cererea de chemare în judecată a fost promovată de reclamanta L.I. prin procurist B.L., care și-a legitimat calitatea de mandatar prin procura autentificată sub nr. 4212/2009. Prin aceeași procură a fost desemnat ca mandatar al reclamantei și numitul P.L. La judecata în primă instanță au figurat ca reprezentanți ai reclamantei ambii procuriști. Apelul împotriva sentinței pronunțate de instanța de fond a fost depus la data de 18.07.2011, cererea de apel fiind formulată și semnată în numele reclamantei de procuristul acesteia, P.L. La data de 5.07.2011, reclamanta a revocat procura autentificată sub nr. 4212/2009, prin declarație de revocare nr. 1666/5.07.2011, procuriștii P.L. și B.L. fiind notificați cu privire la acest aspect. L.I. și-a desemnat un nou mandatar în persoana fiului acesteia, numitul L.V., așa cum rezultă din procura cu nr. 2015/8.08.2011. Apelanta-reclamanta L.I. a declarat prin mandatarul L.V. că renunță la recursul promovat de foștii procuriști și că nu înțelege să își însușească calea de atac.

Tribunalul a reținut că la data promovării căii de atac, numiții B.L. și P.L. nu mai aveau calitatea de mandatar ai reclamantei și cum persoana în numele căreia s-a exercitat recursul/apelul a declarat expres că nu înțelege să își însușească cererea de apel, acesteia îi lipsește un element prevăzut de lege sub sancțiunea nulității, respectiv semnătura potrivit art. 287 pct. 5 C.pr.civ., astfel încât în baza art. 133 C.pr.civ., cererea este declarată nulă.

La data de 19.01.2012, reclamanta L.I. – prin mandatarii P.L. și B.L. – a declarat recurs împotriva hotărârii Tribunalului Vaslui, arătând că mandatarii amintiți au reprezentat

interesele reclamantei până în luna august 2011, revocarea procurii fiind contestată la data de 27.10.2011 și cerută numirea unui curator special pentru reclamantă, pe rol fiind și procesul în care au solicitat punerea sub interdicție a acesteia, cât și acțiunea pentru anularea actelor semnate de aceasta și L.V.; aplicarea greșită a legii, ulterior intrării în vigoare a noului Cod civil, când s-a numit curator L.V., pentru reclamantă, de autoritatea tutelară, care a renunțat la acțiunea ce face obiectul prezentei cauze; decizia civilă atacată este lovită de nulitate, reclamanta nu a fost reprezentată legal; la 08.11.2011, curatorul L.V. nu a fost legal numit, s-a solicitat și numirea altui curator, în afara familiei, până la rămânerea definitivă a punerii sub interdicție; în cursul judecății în apel s-a cerut suspendarea judecății pentru că se fac cercetări penale împotriva curatorului, însă instanța a luat act de renunțarea la judecată.

Analizând lucrările cauzei, curtea a constatat că situația de fapt reținută în considerentele deciziei atacate, în ceea ce privește mandatul de reprezentare și investirea tribunalului ca instanță de control judiciar, are corespondent în probele administrate.

Cauza s-a judecat în apel, pe excepție, criticile formulate sub acest aspect impun și analizarea calității reprezentanților legali ai recurentei L.I., prin mandatar, și în calea de atac a recursului.

În conformitate cu art. 67 alin. 1 C.pr.civ., părțile pot să exercite drepturile procesuale personal sau prin mandatar. Procura pentru exercițiul dreptului de chemare în judecată sau de reprezentare în judecată trebuie făcută prin înscris sub semnătură legalizată (art. 68 alin. 1 C.pr.civ.). La data declarării recursului, 19.01.2012, mandatul dat lui P.L. și B.L. încetase în condițiile art. 1552 pct.1 C.civ., prin revocarea expresă a mandatului ce a fost notificată, conform art. 1554 C.civ., mandatarilor, din 5.07.2011.

În consecință, calea de atac a recursului a fost exercitată în numele și pentru L.I. de persoane al căror mandat de reprezentare era stins prin revocare. Aspectele invocate în declarația de recurs privind legalitatea mandatului dat lui L.V. și a efectelor acestuia, a litigiilor pe rolul instanțelor cu un alt obiect, în desemnarea altui reprezentant legal, exced reprezentării în cauză. În condițiile în care procura autentificată sub nr. 2018/8.08.2008, prin care L.I. l-a împuternicit pe fiul său L.V., să o reprezinte în fața instanțelor de judecată, în toate cauzele în primă instanță și în căi de atac, nu a fost desființată prin revocare, anulare, iar constatarea nulității produce toate efectele juridice în sensul art. 68 alin.(1) C.pr.civ.

În consecință, recursul fiind promovat de persoane ce nu au mandat legal de reprezentare, în sensul dispozițiilor citate, Curtea de apel nu a fost legal investită cu judecarea căii de atac, astfel că pentru considerentele expuse, în temeiul art. 312 C.pr.civ., recursul a fost respins.

II. Secția de Contencios administrativ și fiscal

1. Exercițarea de către o persoană, care a fost suspendată dintr-o funcție publică de conducere, a unor atribuțiuni ce țin de sfera publică, pe bază de contract. Consecințele ce decurg din acest fapt asupra raportului juridic contractual

Temei de drept: Legea nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici

Persoana care a exercitat atribuții ce țin de sfera funcției publice, pe bază de contract, în condițiile în care anterior perfectării acestuia ea a fost suspendată dintr-o funcție publică de conducere, respectiv din funcția de secretar al unei unități administrativ-teritoriale, pentru săvârșirea unor infracțiuni în legătură cu serviciul, face ca raportul contractual să apară ca lipsit de o cauză licită, privând persoana în cauză de dreptul de a mai invoca beneficiul prevederilor Codului muncii, întrucât acest act normativ protejează doar raporturile juridice legal stabilite, nu și pe cele încheiate cu scopul vădit de a ocoli legea privitoare la exercițiul funcțiilor publice.

Decizia civilă nr. 78/CA/16.01.2012

Prin sentința nr. 1481/4.10.2011, Tribunalul Iași a admis în parte, acțiunea formulată de reclamanta P.A., în contradictoriu cu pârâtul Primarul comunei V.L., dispunând anularea dispoziției nr. 375/2010, emisă de pârât, reintegrarea reclamantei în funcția deținută anterior, precum și plata drepturilor salariale, calculate de la momentul încetării raporturilor de muncă până la data pronunțării hotărârii, respingându-se cererea de anulare a deciziei nr. 256/2010, emisă de Primarul comunei V.L.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță a reținut că, prin dispoziția nr. 375/2010, Primarul comunei V.L. a hotărât încetarea raporturilor de muncă ale reclamantei perfectate prin contractul nr. 73/2009, că această dispoziție a fost emisă ca urmare a intervențiilor și controalelor făcute de Prefectura Județului Iași, în cuprinsul dispoziției menționate făcându-se referire la adresa nr. 20841/2010 a Instituției Prefectului Județului Iași, act prin care, în exercitarea controlului de legalitate s-a solicitat revocarea sau modificarea dispoziției nr. 254/2010 emisă de Primarul comunei V.L.

Prima instanță a reținut, de asemenea, că, prin dispoziția nr. 256/2009, pârâtul a hotărât angajarea reclamantei pe postul de inspector de specialitate-consilier al primarului pentru o durată de 2 ani, că prin dispoziția nr. 254/2010, s-a dispus încetarea efectelor dispoziției nr. 256/2009, că, prin adresa nr. 5138/2010, Prefectul l-a înștiințat pe Primar că efectul desființării dispoziției nr. 256/2009 nu poate fi decât încetarea raportului de muncă și nu suspendarea acestuia, și că dispoziția nr. 375/2010 a fost emisă cu încălcarea dispozițiilor art. 62 alin. 2 din Codul muncii.

În acest sens, prima instanță a reținut că decizia de încetare a raportului de muncă se emite în scris și că, sub sancțiunea nulității absolute, ea trebuie să fie motivată în fapt și în drept și să cuprindă precizări cu privire la termenul și instanța la care măsura respectivă poate fi contestată.

Verificând dispoziția contestată, instanța a constatat lipsa mențiunilor mai sus enumerate, apreciind că sancțiunea acestei omisiuni nu poate fi alta decât aceea a nulității absolute, reținând că se sancționează cu nulitatea absolută și lipsa mențiunii referitoare la efectele acesteia și la data de când începe să producă efecte, și că decizia de încetare a raporturilor de muncă produce efecte pentru viitor, și nu pentru trecut, considerente pentru care cererea reclamantei a fost admisă; apreciindu-se totodată că cererea pârâtului de a i se permite să precizeze în scris motivele de nelegalitate ale dispoziției nr. 256/2009 a fost formulată fără respectarea dispozițiilor legale, în cadrul procesual dat, drept pentru care ea a fost respinsă.

Împotriva acestei sentințe a introdus recurs Primarul unității administrativ-teritoriale comuna V.L., criticând hotărârea primei instanțe pe motiv că nu s-a dat eficiența cuvenită faptului că dispoziția contestată a fost emisă în scris, de primarul comunei, că motivarea ei se găsește în preambulul actului, unde se face trimitere la rapoartele de control ale Instituției Prefectului Județului Iași, și în mod special la raportul nr.11358/2010, unde s-a precizat că atribuțiile prevăzute în fișa postului de inspector de specialitate sunt în contradicție cu prevederile legale care au stat la baza suspendării raportului de serviciu, că au fost invocate prevederile Legii nr. 188/1999 și ale Legii nr. 330/2009, că reclamanta nu a fost prejudiciată prin omisiunea de a se menționa instanța la care respectiva dispoziție putea fi contestată, și că nu se putea dispune reintegrarea în funcție atâta timp cât posturile vacante sunt blocate, iar sfera atribuțiilor corespunzătoare respectivului post este în contradicție cu prevederile legale care au stat la baza suspendării reclamantei din funcția de secretar al comunei V.L.

Din examinarea actelor și lucrărilor dosarului, prin prisma motivelor de recurs și a dispozițiilor legale aplicabile, curtea a reținut că reclamanta P.A. a deținut funcția publică de secretar al comunei V.L., că, prin dispoziția nr. 254/2009, Primarul comunei V.L. a dispus suspendarea din funcția publică de secretar al comunei a celei în cauză, până la soluționarea cauzei penale în care P.A. a fost trimisă în judecată, pe temeiul Legii nr. 188/1999, că, prin dispoziția nr. 256/2009, aceasta a fost angajată pe post de inspector de specialitate - consilier al primarului, încheindu-se contractul individual de muncă nr. 73/2009, pe o perioadă determinată de 24 luni, cuprinsă între data de 12.09.2009 și data de 12.09.2011 pentru a exercita atribuții privind petiții, asistență socială, consiliere, resurse umane și altele și că, la solicitarea Instituției Prefectului - Județul Iași s-a efectuat un control cu privire la funcționarea aparatului de specialitate al Primarului comunei V.L..

Urmare acestei din urmă dispoziții, prin raportul înregistrat sub nr. 11358/2010, s-a reținut, printre altele, că atribuțiile prevăzute în fișa postului aferentă funcției de inspector de specialitate (pe care a fost angajată P.A.) sunt în contradicție cu prevederile legale care au stat la baza suspendării raporturilor de serviciu, Consiliul Local al comunei V.L. neaprobând Statutul comunei V.L., că s-au constatat o serie de nereguli și cu privire la alte activități desfășurate la nivelul autorităților locale, drept pentru care s-a propus sesizarea Comisiei de Disciplină.

Având în vedere raportul de control mai sus menționat, prin dispoziția nr. 254/2010, Primarul comunei V.L. a decis ca, începând cu data de 25.08.2010, să înceteze efectele dispoziției nr. 256/2009, suspendându-se, cu data de 26.08.2010, raportul de muncă al numitei P.A..

Întrucât cinci consilieri al comunei V.L. au solicitat efectuarea unui alt control, motivat de numeroasele abateri de la prevederile legale, din dispoziția Prefectului Județului Iași s-a efectuat un nou control, prin raportul nr. 23246/2010 menținându-se constatările înscrise în raportul nr. 11358/2010 și reiterându-se solicitarea de a se proceda la remedierea deficiențelor constatate prin precedentul raport; act ce a fost comunicat Primăriei V.L. cu adresa nr. 23269/2010; acesteia solicitându-i-se a dispune măsurile legale ce se impuneau.

Luând cunoștință de adresa Prefecturii nr. 20841/2010, prin care se solicita modificarea dispoziției nr.254/2010 și având în vedere cele două rapoarte de control menționate, Primarul comunei V.L. a dispus, prin dispoziția nr. 373/2010, în sensul că, începând cu data de 25.08.2010, în temeiul art. 55 lit. c) din Legea nr. 53/2003, încetează raportul de muncă încheiat prin contractul nr. 73/2009, înregistrat la I.T.M. Iași, act a cărei anulare s-a solicitat prin acțiune.

În raport de această situație de fapt, stabilită pe baza înscrisurilor aflate la dosarul cauzei, Curtea a constatat că atât faptul încheierii unui contract de muncă, în vederea exercitării funcției de inspector de specialitate - consilier al primarului, exercitarea acestei funcții, în condițiile în care angajata fusese suspendată din funcția de secretar al comunei V.L., ca urmare a trimiterii sale în judecată, pentru săvârșirea unor fapte penale incompatibile funcției publice în care fusese numită, precum și măsurile de remediere a acestor deficiențe, luate anterior datei de 26.10.2010, când a fost emisă dispoziția nr. 375, sunt tot atâtea încălcări ale Legii nr. 188/1999, invocată ca temei de drept al actului administrativ ce s-a emis, de către

Primarul localității V.L., întrucât, pe o cale ocolită, s-a încercat, de către emitentul actului de numire în funcție și s-a acceptat de către persoana chemată să exercite o funcție publică, pe bază de contract, să se anuleze în fapt efectele dispoziției nr. 254/2009, act prin care P.A. a fost suspendată din funcția de secretar al comunei V.L., motivat de trimiterea sa în judecată, pentru săvârșirea unei fapte penale de natura celor prevăzute la art. 54 lit. h) din citata lege.

În atare situație, din moment ce este de domeniul evidenței că raportul juridic contestat, ce s-a născut din faptul emiterii dispoziției nr. 256/2009 și cel al încheierii contractului de muncă nr. 73/2009, se plasează în afara Legii nr. 188/1999, act normativ prin care se creează cadrul juridic instituțional al exercitării funcțiilor publice, Curtea a considerat că nici uneia din părțile implicate nu i se putea recunoaște dreptul de protecție a legii, ce intervine doar atunci când exercitarea funcției se realizează în condițiile stabilite de legiuitor, indiferent dacă raportul juridic s-ar fi născut în baza actului administrativ de numire sau/și în baza unui contract individual de muncă.

Curtea a considerat de asemenea că, într-o asemenea situație, în care regimul juridic, al exercitării unei funcții publice, de către o persoană ce nu fusese numită în funcție în condițiile Legii nr. 188/1999 și care fusese suspendată din funcția de secretar al comunei pentru săvârșirea unor fapte penale incompatibile oricărei funcții publice, prima instanță era obligată să observe că reclamanta P.A. nu mai putea invoca în susținerea cererii sale încălcarea de către pârât a prevederilor Codului muncii, atâta timp cât acest act normativ protejează doar raporturile de muncă legal perfectate, nu și actele încheiate cu nerespectarea legii, și cu atât mai puțin buna sa credință, din moment ce, prin natura funcției pe care reclamanta a exercitat-o, până la data emiterii dispoziției nr. 254/2009, respectiv aceea de secretar al comunei V.L., ea era responsabilă, la nivelul unității administrativ teritoriale respective, de legalitatea dispozițiilor primarului și a hotărârilor consiliului local, astfel cum Legea nr. 215/2001 stabilește.

Chiar dacă s-ar accepta teza potrivit căreia dispoziția nr. 375/2010, emisă de Primarul comunei V.L., ar fi trebuit să respecte condițiile de formă și conținut cerute de art. 62 alin. 2 din Codul muncii, astfel cum apreciază prima instanță, ignorându-se faptul că un raport juridic nul nu poate produce efecte juridice, din momentul încheierii sale, nu doar în ceea ce privește actul de încetare a existenței acestuia, Curtea a considerat că prima instanță ar fi trebuit să dea cuvenita eficiență faptului că în preambulul dispoziției atacate se menționează, în mod explicit, că acest act a fost emis la solicitarea expresă a Instituției Prefectului Județului Iași, ca urmare a exercitării de către acesta a dreptului de tutelă administrativă, drept conferit prin Legea nr. 340/2004 și art. 4 din Legea nr. 554/2004, și că, într-o atare situație, dat fiind caracterul nelegal al numirii și al exercitării funcției publice de inspector de specialitate – consilier primar, nu se impunea o prezentare exhaustivă a situației de fapt și nici o înșiruire de temeuri de drept, acolo unde legea a fost ignorată, raportul juridic perfectat pe baza contractului individual de muncă trebuind să fie apreciat ca lipsit de o cauză licită, ca unul prin care se încearcă să se anuleze efectele dispoziției din 9.09.2009, prin care P.A. a fost suspendată din funcție, ca urmare a trimiterii sale în judecată, pentru săvârșirea de fapte penale incompatibile cu funcția ocupată.

Mai mult decât atât, dispunând reintegrarea reclamantei în funcția pe care aceasta a fost numită, cu încălcarea legii, prima instanță nu a sesizat faptul că efectele contractului individual de muncă au încetat anterior datei la care s-a pronunțat sentința nr. 1481/4.10.2011, respectiv la data de 12 septembrie 2011, și că, în atare condiții, nu este permisă restabilirea unei situații de fapt care este nu numai lipsită de o bază legală, dar și străină convenției părților.

Prima instanță nu a observat nici faptul că dispoziția nr. 375/2010 nu este altceva decât o îndreptare a dispoziției nr. 254/2010, prin care s-a hotărât încetarea efectelor dispoziției nr. 256/2009, prin care P.A. a fost numită în funcția de inspector de specialitate, și că, într-o atare situație, atâta timp cât nu s-a cerut desființarea acestui din urmă act administrativ, nu se putea cere desființarea actului modificator, respectiv a dispoziției nr. 375/26.10.2010.

Drept urmare, constatând că nu s-a dat eficiența cuvenită faptului că raportul juridic născut din dispoziția nr. 256/2009 și din contractul de muncă nr. 73/2009 se plasează în afara

reglementărilor legale referitoare la numirea și exercitarea funcțiilor publice, că reclamanta nu poate invoca încălcarea dispozițiilor Codului muncii, atâta timp cât însuși raportul juridic în care ea s-a implicat este lipsit de bază legală, și că, după data de 12.09.2011 contractul de muncă și-a încetat existența, nemaiputând produce nici un fel de efecte juridice, Curtea, în temeiul art. 312 C.pr.civ., a admis recursul pârâtului, în sensul că a modificat în parte sentința atacată, respingând, în totalitate, acțiunea promovată de reclamanta P.A., în contradictoriu cu pârâtul Primarul comunei V.L.

2. Căi extraordinare de atac. Revizuire. Cereri de revizuire succesive, formulate de aceeași parte, în aceeași pricină, întemeiate pe jurisprudența Curții Europene de Justiție în materia taxelor fiscale. Condiții cerute pentru admiterea în principiu a cererii de revizuire

Temei de drept: art. 322 C.pr.civ.; O.U.G. nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule

Constatarea, de către Curtea Europeană de Justiție, a faptului că O.U.G. nr. 50/2008 are ca efect descurajarea importării și punerii în circulație în România a unor vehicule de ocazie cumpărate în alte state membre ale Uniunii Europene, contravenind astfel art. 110 din TFUE, precum și stabilirea de către Înalta Curte de Casație și Justiție, în recursul în interesul legii promovat de procurorul general, că procedura prevăzută de art. 7 din O.U.G. nr. 50/2008, raportat la art. 205 – 218 din Codul de procedură fiscală, nu se aplică în cazul cererilor de restituire a taxei pe poluare, întemeiate pe dispozițiile art. 117 alin. 1 lit. d) din același cod, nu sunt de natură să anuleze condiția principală cerută pentru admisibilitatea în principiu a unei cereri de revizuire, și anume aceea că hotărârea pronunțată de o instanță de recurs poate fi reformată ca urmare a exercitării căii extraordinare de atac a revizuirii, doar dacă instanța de control judiciar a evocat ea însăși fondul raportului juridic litigios dedus judecății.

Decizia civilă nr. 348/CA/20.02.2012

Prin sentința nr.362/CA/29.11.2010, Tribunalul Vaslui a admis acțiunea formulată de reclamantul P.Gh.-C., în contradictoriu cu pârâta A.F.P. a municipiului Vaslui, pe care a obligat-o să restituie reclamantului suma de 2.479 lei, încasată de la acesta cu titlu de taxă pe poluare pentru autovehicule, în baza O.U.G. nr. 50/2008, sumă ce a fost stabilită prin decizia de calcul nr.12182 din 13 martie 2009, emisă de pârâta A.F.P. Vaslui.

Curtea de Apel Iași, prin decizia nr.285 din 28 martie 2011, a admis recursul introdus de pârâta A.F.P. a Municipiului Vaslui, în sensul că a modificat, în parte, sentința nr. 362/CA/29.11.2010 a Tribunalului Vaslui și a respins, în fond, acțiunea formulată de reclamantul P.Gh.-C., în contradictoriu cu pârâta A.F.P. a Municipiului Vaslui, reținând, în principal, că sesizarea instanței s-a făcut cu neobservarea cerințelor stabilite de art.218 alin.2 din Codul de procedură fiscală.

Prin cererea înregistrată la Curtea de Apel Iași sub nr. 257/45/2011, reclamantul-intimat P.Gh.-C. a solicitat revizuirea deciziei nr. 285/2011, invocând faptul că instanța nu s-a pronunțat asupra unui lucru cerut, obiectul pricinii nu se află în ființă, după pronunțarea hotărârii s-au descoperit înscrisuri doveditoare, decizia pronunțată este lipsită de temei legal, instanța a aplicat greșit legea, omițând să cerceteze motivele de nelegalitate invocate, afirmându-și dreptul de a i se restitui taxa de poluare și susținând că taxa pe poluare, instituită de O.U.G. nr.50/2008 este ilegală, contradictorie cu art.90 din TFUE; cererea a fost respinsă prin decizia nr.408 din 21 aprilie 2011, instanța reținând că niciunul dintre aspectele invocate nu este incident în cauză.

După aproximativ două luni de la data pronunțării ultimei decizii menționate, P.Gh.-C. a formulat o noua cerere de revizuire, prin care a solicitat anularea deciziei nr.285/2011 pronunțată de Curtea de Apel Iași, pe motiv că instanța nu s-a pronunțat asupra legalității O.U.G. nr.50/2008, asupra repunerii în termen a contestării și anulării deciziei de calcul,

conform interpretării C.J.C.E. în cauza Tatu contra României, că decizia este lipsită de temei legal, motivul special de revizuire fiind cel prevăzut de art.21 alin.2 din Legea nr. 554/2004, că nu s-a dat eficiență principiului priorității dreptului comunitar, că s-a încălcat dreptul la apărare, cerere ce a fost respinsă prin decizia nr. 753/2011; apreciindu-se că aceasta nu îndeplinește condițiile de admisibilitate, în principiu, cerute de art.322 din Codul de procedură civilă și de art.21 alin.2 din Legea nr.554/2004.

La doar patru zile după pronunțarea deciziei mai sus menționate, P.Gh.-C. a formulat o a treia cerere de revizuire, îndreptată împotriva deciziei nr.753/2011 pronunțată de Curtea de Apel Iași în dosarul nr. 559/45/2011, prin care a investit instanța să se pronunțe dacă O.U.G. nr. 50/2008 încalcă dreptul comunitar și asupra revizuirii, contestării și anulării, revocării deciziei de calcul, însușindu-și interpretarea C.J.C.E. privind repunerea în termen a contestării actului administrativ, apreciind că statul nu poate profita, iar contribuabilul nu poate suferi o pierdere financiară, ca urmare a aplicării unei dispoziții fiscale naționale contrare dreptului comunitar și susținând că nu i s-a comunicat decizia de calcul a taxei pe poluare, pe care o contestă și solicită anularea ei; formulând totodată și o cerere de sesizare a C.J.C.E. pentru a se stabili dacă taxele încasate prin încălcarea dreptului comunitar se restituie tot conform art.117, fără contestare decizie de calcul a taxei de poluare; prin concluziile scrise depuse la termenul din 5.12.2011, revizuentul precizând că în prezentul dosar obiectul acțiunii este restituirea taxei pe poluare în temeiul art.117, față de precedentele revizuirii, în care obiectul acțiunii era în contestare și anulare decizie de calcul a taxei pe poluare.

Din examinarea actelor și lucrărilor dosarului, prin prisma motivelor cererii de revizuire și a dispozițiilor legale aplicabile, Curtea a constatat că dispozițiile art. 21 alin. 2 din Legea nr. 554/2004 au fost abrogate prin Legea nr. 299/2011 și că, potrivit prevederilor art. 322 C.pr.civ., care consacră calea extraordinară de atac a revizuirii, ca fiind o cale de retractare a hotărârilor pronunțate, poate fi exercitată numai împotriva hotărârilor definitive, în cazurile și în condițiile expres stabilite de lege.

Curtea a mai constatat că prima condiție și cea hotărâtoare pentru exercitarea căii de atac extraordinare a revizuirii, ce este îndreptată împotriva unei hotărâri dată de instanța de recurs, este aceea ca instanța de control judiciar, pronunțând acea hotărâre, să fi evocat fondul.

Această condiție de care depinde admiterea în principiu a cererii de revizuire, nu este îndeplinită în prezenta cauză, întrucât cererea revizuentului nu vizează decizia instanței de recurs dată ca urmare a judecării fondului, ci o hotărâre dată în calea extraordinară de atac a revizuirii, hotărârea prin care a fost menținută situația de fapt stabilită de instanța de control judiciar prin decizia nr.285 din 28 martie 2011, a cărei reformare se solicită, și care, conform doctrinei și practicii judiciare, nu mai poate forma obiect al revizuirii, chiar dacă art.328 din Codul de procedură civilă stabilește, de principiu, că hotărârea dată asupra revizuirii este supusă căilor de atac prevăzute de lege pentru hotărârea revizuită.

Curtea constată de asemenea că la data pronunțării deciziei nr.285/2011, Curtea Europeană de Justiție nu soluționase încă dosarul C-402/09, având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare, formulată în temeiul art.234 CE, de Tribunalul Sibiu, în procedura privind pe Ioan Tatu și Statul român, și că abia prin Decizia nr. 24/2011, Înalta Curte de Casație și Justiție, admitând recursul în interesul legii formulat de procurorul general, a stabilit că: „Procedura de contestare prevăzută la art.7 din O.U.G. nr. 50/2008, raportat la art.205-218 din Codul de procedură fiscală, nu se aplică în cazul cererilor de restituire a taxei de poluare, întemeiate pe dispozițiile art. 117 alin.1) lit. d) din același cod”.

Pe de altă parte, Curtea a considerat că nu se poate face aplicațiunea dispozițiilor art. 322 pct.9 din Codul de procedură civilă și nici a prevederilor art. 21 alin. 2 din Legea nr. 554/2004, în vigoare la data sesizării sale, în ceea ce privește solicitarea revizuentului de a fi repus în termenul de contestare și anulare a deciziei de calcul al taxei pe poluare și de restituirea taxei de poluare în temeiul art.117, întrucât, de principiu, în căile extraordinare de atac, cum este calea recursului sau cea a revizuirii, nu se poate schimba calitatea părților, cauza sau obiectul cererii de chemare în judecată și nici nu se pot face alte cereri noi, astfel cum impun prevederile art.316 coroborate cu dispozițiile art.294 alin. 1 din Codul de procedură civilă.

Curtea a considerat de asemenea că, în prezent, nici nu se mai poate pune problema compatibilității legislației naționale în dreptul comunitar, atâta timp cât prin Legea nr. 9/2012 a fost abrogată în mod expres O.U.G. nr.50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule.

Curtea a constatat că în aceste condiții statul român nu numai că s-a conformat hotărârii din 7 aprilie 2011 a Curții Europene de Justiție și a Deciziei nr. 24/14.11.2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, procedând la eliminarea legislației naționale găsită a fi contrară Tratatului Comunității Europene, dar a creat și mecanismele necesare restituirii taxelor încasate în baza O.U.G. nr. 50/2008, stabilind, prin art.12 alin.2 din menționata lege, că acestea se restituie la cererea contribuabilului, cerere pe care cel în cauză trebuie să o adreseze direct organului fiscal competent, în speță A.F.P. a municipiului Vaslui, fără a mai fi obligat să parcurgă procedura administrativă prevăzută de O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

Chiar dacă jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene recunoaște contribuabilului dreptul de a solicita rambursarea unei taxe instituite cu încălcarea dreptului european, independent de orice contestare a actului administrativ prin care această taxă a fost stabilită, acest fapt nu deschide, de drept, calea justițiabilului de a obține reformarea unei hotărâri judecătorești irevocabile, în alte condiții decât cele prevăzute de dreptul intern, respectiv de Codul de procedură civilă, întrucât valorificarea dreptului trebuie să se facă doar în condițiile de fond și formă stabilite de legislația națională, astfel cum însăși Curtea a statuat.

Ca atare, constatând că reformarea deciziei nr.753/2011 nu este posibilă pe calea extraordinară de atac a revizuirii, atâta timp cât prin acea hotărâre, instanța de recurs a respins cererea fără a evoca fondul raportului juridic litigios dedus judecății, că în căile extraordinare de atac nu se pot formula cereri noi și cu atât mai mult direct în fața instanței de control judiciar, și că noul cadru legislativ permite contribuabilului să ceară restituirea taxei plătite, în baza unei norme interne ce s-a dovedit a fi contrară Tratatului Comunității Europene, printr-o simplă cerere, pe care acesta trebuie să o adreseze organului fiscal competent, fără a mai fi obligat să îndeplinească vreo altă formalitate, Curtea de apel a respins cererea de revizuire ca fiind nefondată.

3. Dreptul magistratului de a cere verificarea legalității rezoluției de clasare, dispusă de comisia de disciplină, pentru alte motive decât cele ce țin de soluția adoptată

Temei de drept: Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii

Adoptarea, de către comisia de disciplină, a soluției de clasare a lucrării, nu împiedică pe magistratul ce a făcut obiectul verificării să solicite instanței de contencios administrativ, verificarea legalității și temeiniciei rezoluției date, atunci când în cuprinsul acesteia a fost reținută o situație de fapt care nu corespunde realității, de natură a afecta, chiar și în mod indirect, imaginea profesională a magistratului, din moment ce aceasta face parte integrantă din actul contestat.

Decizia civilă nr. 58/CA/20.02.2012

Reclamanta X. a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție, cu o contestație îndreptată împotriva Rezoluției din 25.05.2011, dată de Comisia de disciplină - Secția pentru procurori, din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, cu ocazia soluționării lucrării nr. 31/CDP/2011, prin care s-a solicitat anularea constatării Comisiei de disciplină - Secția pentru procurori, exprimată în cuprinsul Rezoluției din 25.05.2011, motivat de posibilele urmări negative ale acesteia asupra carierei sale profesionale.

Consiliul Superior al Magistraturii, prin întâmpinare, a invocat excepția necompetenței materiale a instanței sesizate, precum și excepția lipsei procedurii prealabile, solicitând respingerea cererii de chemare în judecată, ca fiind inadmisibilă.

Prin decizia nr. 5483/18.11.2011, Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus trimiterea cauzei, spre competență soluționare, la Curtea de Apel Iași.

Din examinarea actelor și lucrărilor dosarului, Curtea a reținut că reclamanta a fost numită prin Ordinul nr. 1754/C/2004, emis de ministrul justiției, în funcția de procuror în Parchetul Național Anticorupție, Serviciul Teritorial Iași, și că anterior acestei date ea și-a desfășurat activitatea în cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Iași, unde a fost delegată, printre altele, să supravegheze urmărirea penală în dosarul nr. 1033/P/2004, ce avea ca obiect verificarea efectuată de Inspectoratul de Poliție al Județului Iași - Serviciul de Investigare a Fraudelor cu privire la modul de derulare a unor contracte de către reprezentanții S.C. „Y” SRL.

Curtea a reținut că în cursul anului 2010, Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a solicitat efectuarea unui control la parchete, cu privire la motivele nesoluționării unor dosare penale, până la împlinirea termenului de prescripție a răspunderii penale, că sesizarea a fost înregistrată la Inspekția Judiciară sub nr. 2422/IJ/746/SIP/2010, și că, urmare verificărilor prealabile, s-a constatat, printre altele, că prin rezoluția nr. 1033/P/2004/12.11.2009, procurorul-șef al secției de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Iași a dispus scoaterea de sub urmărire penală a învinuiților C.C. și A.D.

Referitor la acest dosar a mai reținut Comisia de disciplină pentru procurori că, inițial, cauza s-a aflat în supravegherea procurorului X., respectiv de la data de 25.06.2004 până la data de 16.08.2007, că de la această dată supravegherea cauzei a fost efectuată de procurorul Z., că – după promovarea acestui procuror – supravegherea cauzei a fost făcută de procurorul-șef de secție urmărire penală din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Iași și că la data de 12.11.2009, la dosarul nr. 1033/P/2005 a fost conexas dosarul nr. 1506/P/2005 și a fost dispusă soluția de scoatere de sub urmărire penală menționată.

În ceea ce privește împlinirea termenului de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunea prevăzută de art. 6 din Legea nr. 241/2005, s-a constatat că aceasta s-a împlinit în luna septembrie 2007, deci în perioada în care dosarul s-a aflat în supravegherea procurorului X., apreciindu-se că din punct de vedere disciplinar nu poate fi pusă în discuție activitatea procurorilor X. și Z., în ceea ce privește neexercitarea unei supravegheri a cercetărilor penale, având în vedere perioada în care aceștia au realizat supravegherea în cauză s-a împlinit termenul de prescripție de a exercita acțiunea disciplinară pentru abaterea disciplinară prevăzută de art.99 lit. h) din Legea nr.303/ 2004.

Constatând că în aceste condiții, nu poate fi reținută o eventuală comitere a abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. h) din Legea nr. 303/2004, față de procurorul X., întrucât s-a împlinit termenul de prescripție al dreptului de exercitare a acțiunii disciplinare, Comisia de disciplină pentru procurori, prin rezoluția din 25.05.2011, dată în dosarul nr. 31/CDP/2011, a dispus clasarea lucrării privind pe procurorul X., sub aspectul comiterii abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. h) din Legea nr. 303/2004, soluție ce a fost comunicată procurorului-șef al Direcției Naționale Anticorupție, la data de 3.06.2011, care, la rândul său, a comunicat un exemplar al rezoluției menționate procurorului în cauză, sub semnătură, la data de 07.06.2011.

Luând cunoștință de conținutul rezoluției menționate, X. s-a adresat Comisiei de disciplină pentru procurori, solicitând îndreptarea erorii materiale strecurată în cuprinsul rezoluției; după ce, în prealabil, se adresase vicepreședintelui Consiliului Superior al Magistraturii, în aceeași problemă.

Urmare acestei plângeri, Comisia de disciplină pentru procurori a comunicat petentei, prin adresa nr. 31/CDP/2011/2011, că mențiunile din cuprinsul rezoluției de clasare privind supravegherea cercetărilor penale realizate în dosarul nr. 1033/P/2004 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Iași au avut ca suport probator Registrul de evidența al cauzelor penale din anul 2004, din care rezultă că supravegherea cercetărilor în dosarul menționat a fost exercitată de procurorul X., până la data de 16.08.2007, că verificările prealabile întreprinse de către inspectorul judiciar desemnat au avut în vedere examinarea datelor din dosarele penale precum și a evidențelor parchetului referitoare la acestea, că în aceste condiții, împrejurarea

invocată în prezentul memoriu, privind numirea, începând cu data de 20.08.2004, în cadrul Direcției Naționale Anticorupție, nu a fost cunoscută de inspectorul judiciar, neconcordanța relevată datorându-se exclusiv unor mențiuni deficitare și incomplete din cuprinsul registrului penal al Parchetului de pe lângă Tribunalul Iași și că, întrucât susținerile petentei vizează fondul cauzei, ele nu pot forma obiectul unei îndreptări de eroare materială, rezoluția Comisiei de disciplină, prin care s-a dispus clasarea, putând fi contestată potrivit Legii nr. 554/2004.

Primind soluția ce s-a dat plângerii sale, reclamanta a promovat acțiune, în procedura prevăzută de Legea contenciosului administrativ.

Examinând, cu prioritate, excepția ce s-a ridicat de pârât, Curtea a constatat că, potrivit dispozițiilor art. 7 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim trebuie să solicite autorității publice emitente revocarea, în tot sau în parte, a actului administrativ individual emis.

S-a mai constatat că reclamanta s-a adresat Comisiei de disciplină a Secției pentru procurori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, la data de 8.06.2011, solicitând îndreptarea erorii materiale strecurată în cuprinsul Rezoluției din 25.05.2011, în sensul de a se prevedea ca dată până la care dosarul s-a aflat în supravegherea sa 19.08.2004 și înlăturarea numelui său din pagina 13 aliniat 3 și 4 și respectiv din pagina 49 pct. 1 și că, la această cerere autoritatea publică sesizată a răspuns prin adresa nr. 31/CDP/2011, în sensul că susținerile petentei vizează fondul cauzei și nu pot forma obiectul unei îndreptări de eroare materială.

Raportat la această situație de fapt, Curtea a considerat că solicitarea din data de 8.06.2011, respinsă în mod explicit prin adresa nr. 31/CDP/2011, are semnificația și valoarea unei plângeri prealabile, în sensul art. 7 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, întrucât, chiar dacă petenta nu a folosit termenul de „revocare”, utilizat de legiuitor, este evident că, prin respectiva cerere, cea în cauză a înțeles să conteste constatările și concluziile consemnate în cuprinsul rezoluției din 25.05.2011, în partea referitoare la dosarul nr. 1033/P/2004, ce a făcut obiectul verificării efectuate de Inspekția Judiciară, cerând, într-o manieră personală, restabilirea adevărului, în ceea ce o privește, afirmând în mod explicit că îndreptarea erorii materiale este deosebit de importantă, întrucât nu există temeiuri a se constata că s-a împlinit termenul de prescripție al dreptului de a exercita acțiunea disciplinară împotriva sa, în această modalitate se elimină posibilitatea promovării unei eventuale acțiuni civile împotriva sa, iar Rezoluția din 25.05.2011 a Comisiei de disciplină nu ar mai putea avea urmări asupra carierei sale profesionale.

În acest context, instanța a apreciat că lipsa de acuratețe a termenilor ce au fost folosiți de reclamantă, în cuprinsul petiției sale din 8.06.2011, nu poate să aibă vreo consecință juridică, sub aspectul îndeplinirii de aceasta a condiției cerute pentru sesizarea instanței, de prevederile art. 7, alin. 1 din Legea nr. 554/2004, atâta timp cât legiuitorul nu impune nici un fel de condiții în ceea ce privește denumirea sau conținutul plângerii, pe care cel ce se consideră vătămat este obligat să o adreseze organului emitent al actului administrativ contestat, și nici sancțiuni de ordin procedural, în ipoteza utilizării unor termeni improprii, a insuficienței clarificării a finalității urmărite, ori a unei neargumentări atotcuprinzătoare a petiției.

În legătură cu aceste aspecte de ordin strict formal, Curtea a constatat că principalul scop pentru care legiuitorul a instituit obligativitatea parcurgerii procedurii prealabile a fost acela de a se da posibilitatea organului emitent a actului de autoritate contestat să-și repare eventuale greșeli, asigurându-se astfel o cale mai rapidă de restabilire a legalității, și nu de a obstacula realizarea dreptului constituțional referitor la liberul acces la justiție.

Cum reclamanta a sesizat în scris, că situația de fapt reținută, în ceea ce o privește, precum și concluziile ce s-au tras din aceasta, nu corespund adevărului și sunt de natură să-i afecteze imaginea profesională, iar autoritatea emitentă actului contestat confirmă, prin scrisoarea de răspuns la acea petiție, că situația negativă semnalată se datorează exclusiv unor mențiuni deficitare și incomplete din cuprinsul registrului penal al Parchetului de pe lângă Tribunalul Iași, fără a face însă și cuvenitele rectificări, Curtea a considerat că reclamanta și-a

îndeplinit obligația prevăzută de art. 7 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 și că sesizarea instanței s-a făcut în condiții regulamentare, drept pentru care excepția ridicată de pârât a fost respinsă ca neîntemeiată.

În ceea ce privește fondul cauzei, Curtea a apreciat că Rezoluția din 25.05.2011, dată de Comisia de disciplină pentru procurori, are valoarea și semnificația unui act administrativ individual, în sensul dat acestui termen de art. 2 alin. 1) lit. c) din Legea nr. 554/2004 și că dreptul celui ce se consideră vătămat în interesele sale legitime, prin emiterea acestui act de autoritate, de a cere anularea lui, este consacrat prin art. 46 alin. 13 din Legea nr. 317/2004, drept ce subzistă independent de soluția de clasare a lucrării, ce s-a adoptat în finalul actului.

Considerând legitim demersul judiciar inițiat de reclamantă, dat fiind faptul că acesta este rezultatul refuzului explicit al autorității sesizate de a da eficiență propriilor sale constatări menționate în adresa de răspuns, Curtea a apreciat că verificarea legalității rezoluției date în dosarul nr. 31/CDP/2011 nu se poate face doar prin prisma soluției finale ce s-a adoptat și anume aceea a clasării lucrării, ci și în funcție de celelalte constatări și concluzii ce au stat la baza soluției de clasare, evidențiate în cuprinsul actului de autoritate contestat, având în vedere că și considerentele ce au stat la baza măsurii luate fac parte integrantă din actul administrativ contestat.

Din această perspectivă, Curtea a apreciat că reclamanta face dovada existenței unui interes legitim personal în accețiunea dată acestui termen de art. 2 alin. 1 lit. p) din Legea nr. 554/2004, din moment ce în considerentele rezoluției a cărei anulare se cere s-a reținut că termenul de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunea prevăzută de art. 6 din Legea nr. 241/2005 s-a împlinit în perioada în care dosarul s-a aflat în supravegherea procurorului X. și că, din punct de vedere disciplinar, activitatea acesteia decurgând din neexercitarea unei supravegheri a cercetărilor penale, nu poate fi sancționată corespunzător, întrucât s-a împlinit termenul de prescripție a dreptului de a exercita acțiunea disciplinară pentru abaterea disciplinară prevăzută de art. 99 alin. h) din Legea nr.303/2004.

În aceste condiții, Curtea a apreciat că deși constatarea abaterii nu a fost urmată de o sancțiune disciplinară corespunzătoare, ca urmare a împlinirii termenului de prescripție, în care această măsură putea fi luată, faptul reținerii împlinirii termenului de prescripție a răspunderii penale în perioada în care dosarul s-a aflat în supravegherea procurorului X. și al imposibilității de a o sancționa disciplinar, ca urmare a împlinirii termenului de prescripție a dreptului de a exercita acțiunea disciplinară împotriva celei în cauză, este da natură să afecteze – necontând dacă într-o mai mare sau mai mică măsură – imaginea profesională a reclamantei, precum și dreptul ei la carieră, întrucât nu se poate exclude ipoteza ca într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat, această conduită, presupus culpabilă, să cântărească în luarea unei decizii administrative, în ceea ce o privește pe cea în cauză.

Pe cale de consecință, constatând că nu se poate păstra un act administrativ în care se fac referiri critice cu privire la conduita profesională a unui magistrat, doar pentru că soluția finală de clasare a lucrării nu are efecte directe și imediate asupra carierei acestuia, în condițiile în care însăși autoritatea emitentă a actului recunoaște, în mod explicit că cele reținute în sarcina procurorului de caz ca fiind o culpă profesională, este rezultatul exclusiv al unor mențiuni deficitare și incomplete din cuprinsul registrului penal al Parchetului de pe lângă Tribunalul Iași, Curtea a apreciat că reclamanta este în drept să ceară anularea acelei părți din rezoluția dată de Comisia de disciplină pentru procurori, la data de 25.05.2011, prin care se reține că termenul de prescripție a răspunderii penale s-a împlini în perioada în care dosarul s-a aflat în supravegherea procurorului X. și că, pentru neexercitarea unei supravegheri a cercetărilor penale, nu se pot lua măsuri disciplinare, întrucât s-a împlinit termenul de prescripție a dreptului de a exercita acțiunea disciplinară pentru abaterea disciplinară prevăzută de art. 99 lit. h) din Legea nr. 303/2004.

Pentru aceste considerente, în temeiul dispozițiilor art. 18 din Legea nr. 554/2004, Curtea a admis acțiunea reclamantei, în sensul că a anulat constatările și concluziile consemnate în rezoluția dată de Comisia de disciplină pentru procurori în dosarul nr. 31/CDP/2011, în partea ce îl privește pe procurorul X.

4. Control administrativ multiplu al actelor de control încheiate de auditorii publici externi. Semnificația acestuia și urmările sale în plan procesual, în ceea ce privește competența instanțelor de contencios administrativ de a soluționa litigiile rezultate din activitatea Curții de Conturi

Temei de drept: Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi

Împrejurarea că prin Regulamentul aprobat prin Hotărârea Plenului Curții de Conturi nr. 130/2010, au fost instituite două grade de control administrativ al actelor încheiate de auditorii publici externi nu transformă calea „contestației”, prevăzută de art. 204 din regulamentul menționat, într-o cale administrativă de atac, de natura și având semnificația și urmările căii de atac reglementate de art. 205 din Codul de procedură fiscală, în lipsa unui suport legislativ corespunzător ea trebuind considerată ca având semnificația unui simplu recurs ierarhic.

Pe cale de consecință, competența de soluționare a acțiunii în anularea actelor de control încheiate de auditorii publici externi se va stabili în funcție de statutul juridic al structurii care a emis actul de autoritate – care poate fi și structura care exercită atribuțiile Curții de Conturi la nivelul unităților administrativ-teritoriale – chiar dacă acea structură nu are personalitate juridică, și nu în funcție de prevederile art. 228 din Regulamentul aprobat prin Hotărârea nr. 130/2010, care nu își află corespondent în Legea nr. 94/1992, în Codul de procedură civilă și în Legea nr. 554/2004.

Decizia civilă nr. 81/CA/5.03.2012

Prin cererea înregistrată la instanță, reclamantii S.I. și SC „S.T.” SRL au solicitat, în contradictoriu cu Curtea de Conturi a României și Camera de Conturi a Județului Iași, anularea parțială a încheierii nr. III/11/25.01.2012, prin care, în urma contestației administrative, au fost menținute, în parte, decizia nr. 56/12.10.2011 și raportul de control nr. 1980/12.09.2011, întocmite de Camera de Conturi a Județului Iași, precum și a deciziei și a raportului de control menționate, cerându-se totodată suspendarea executării actelor atacate, considerând nelegale constatările și măsurile dispuse și invocând necompetența materială a Curții de Conturi în efectuarea controlului.

Curtea de Conturi a României, prin întâmpinare, a solicitat respingerea acțiunii, apreciind că operatorul de transport rutier era obligat să respecte normele legale referitoare la emiterea și la verificarea legitimațiilor de călătorie.

Din examinarea actelor și lucrărilor dosarului, Curtea de apel a reținut că, în perioada august - septembrie 2011, auditori publici externi din cadrul Camerei de Conturi a Județului Iași au efectuat un control la S.C. „S.T.” SRL, cu privire la utilizarea fondurilor alocate de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, pentru acordarea de facilități de transport unor categorii sociale de beneficiari, în anii 2009 - 2010, ocazie cu care s-au constatat abateri de la legalitate și regularitate, drept pentru care, în finalul raportului de control, încheiat la data de 12.09.2011, s-a consemnat că valoarea estimată a abaterilor, pentru eșantionul ales în mod aleatoriu, este de 38.755,4 lei.

Împotriva raportului de control nr. 1980/12.09.2011, întocmit de auditorii publici externi din cadrul Camerei de Conturi a Județului Iași, au formulat obiecțiuni S.I. și SC „S.T.” S.R.L.; obiecțiuni ce au fost soluționate de Camera de Conturi Iași, prin decizia nr. 56/12.10.2011, dispunându-se aplicarea măsurilor considerate necesare pentru stabilirea întinderii prejudiciilor și recuperarea acestora, cu precizarea că la expirarea termenelor stabilite prin decizie pentru ducerea la îndeplinire a măsurilor dispuse, structura de specialitate poate efectua verificarea, fără o notificare prealabilă și că analiza eventualei contestații se face de Comisia de soluționare a contestațiilor, constituită la nivelul Curții de Conturi, în conformitate cu prevederile pct. 213 din Regulamentul pentru desfășurarea activităților specifice Curții de Conturi, precum și valorificarea actelor rezultate din aceste activități.

Împotriva deciziei emisă de Camera de Conturi Iași și a raportului de control nr. 1980/12.09.2011, S.I. și SC „S.T.” SRL au formulat contestație, care a fost admisă parțial, prin încheierea nr. III/11/25.01.2012, întocmită de comisia de soluționare a contestațiilor din cadrul Curții de Conturi, în sensul că au fost anulate textele și măsurile dispuse la punctul 1 și 2 din decizia nr. 56/2011, menținându-se celelalte dispoziții; făcându-se precizarea că împotriva hotărârii formulate prin prezenta încheiere, conducătorul entității verificate poate sesiza secția de contencios administrativ și fiscal din cadrul curții de apel în a cărei rază teritorială se află sediul entității.

Apreciind că soluțiile ce s-au dat contestațiilor formulate sunt nelegale și că în mod greșit s-a făcut aplicațiunea dispozițiilor art. 24 lit. c) din Legea nr. 94/1992, din moment ce SC „S.T.” SRL nu administrează și nici nu utilizează fonduri publice și prin urmare nu face parte din sfera subiectelor de drept cu privire la care Curtea de Conturi a României deține competența de a efectua acțiuni de control, reclamantii au promovat acțiune în procedura prevăzută de Legea nr. 554/2004.

În raport de această situație de fapt, din care rezultă că acțiunea de control a fost exercitată de Camera de Conturi a Județului Iași, structură administrativă care, prin decizia emisă, a validat constatările consemnate în raportul de control nr. 271/13.09.2011 și a decis, în baza prevederilor Legii nr. 94/1992, înlăturarea deficiențelor constatate și recuperarea prejudiciilor aduse bugetului Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, instanța, raportându-se la prevederile art. 1 alin. 4 și alin. 5 din Legea nr. 94/1992, a ridicat din oficiu, excepția lipsei competenței sale materiale de a soluționa prezenta acțiune în anulare.

Examinând cu prioritate această excepție, Curtea de apel a constatat că structura administrativă denumită „camera de conturi”, ce funcționează la nivelul județului Iași, este abilitată, prin menționata lege, să exercite funcțiile Curții de Conturi, la nivel local, și implicit, să emită acte administrative în regim de putere publică.

În atare condiții, Curtea de apel a considerat că împrejurarea că activitatea de audit extern, exercitată de Curtea de Conturi, se desfășoară cu respectarea unor norme proprii, adoptate pe baza standardelor de audit internaționale general acceptate, astfel cum se prevede la art. 21 alin. 3 din Legea nr.94/1992, nu este de natură să afecteze în vreun fel valoarea și semnificația actului care dă naștere raportului obligațional de drept administrativ, din moment ce art. 32 alin. 2 din citata lege stabilește că auditorii publici externi desemnați să auditeze activitățile pentru care Curtea de Conturi are competență, sunt cei ce prezintă constatările și concluziile și formulează recomandări cu privire la măsurile care urmează a fi luate și își exprimă opinia față de acestea, printr-un înscris denumit raport de audit, document care are valențele unui act administrativ de autoritate, în înțelesul dat acestui termen de art. 2 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 554/2004.

Curtea a mai constatat că, potrivit prevederilor art. 33 din Legea nr. 94/1992, în situația în care se constată existența unor abateri de la legalitate și regularitate, care au determinat producerea de prejudicii, auditorii publici externi sunt cei care au obligația de a comunica entității auditate această stare de fapt, și că, chiar dacă activitatea de valorificare a rapoartelor de audit se face potrivit regulamentului aprobat de plenul Curții de Conturi, stabilirea întinderii prejudiciului și dispunerea măsurilor pentru recuperarea acestuia se constituie în obligație a conducerii entității auditate, care, conform art. 35 din același act normativ, poate formula obiecțiuni scrise la constatările consemnate în rapoartele întocmite de auditorii publici externi, obiecții ce urmează a fi avute în vedere la valorificarea constatărilor.

Din examinarea conținutului prevederilor Legii nr. 94/1992, referitoare la certificarea conturilor, Curtea de apel nu poate trage o altă concluzie decât aceea că singura normă de procedură pe care legiuitorul a înțeles să o instituie pentru cazul în care se constată existența unor abateri de la legalitate și regularitate, care au determinat producerea unor prejudicii, se referă la dreptul entității auditate de a face obiecții scrise la constatările consemnate în raportul întocmit de auditorii publici externi și la faptul că acestea trebuie să fie avute în vedere la valorificarea constatărilor, principiul dublului control administrativ al actelor întocmite de auditorii publici externi negăsindu-și consacrația în menționata lege.

În lipsa unei recunoașteri legale a celor două grade de jurisdicție administrativă, respectiv calea obiecțiilor ce se depun la sediul camerei de conturi județene din care face parte auditorul public extern, care se soluționează prin decizia directorului acesteia structuri administrative, și cea de a doua, reprezentată de calea contestației împotriva deciziei emise de camera de conturi județeană, care se soluționează de comisia specială din cadrul Curții de Conturi, Curtea de apel a apreciat că simplul fapt că aceasta din urmă și-a găsit consacrarea în cuprinsul Regulamentului aprobat prin Hotărârea plenului Curții de Conturi nr. 130/2010 nu poate avea semnificația recunoașterii contestației, prevăzute de art. 204 din menționatul regulament, ca fiind o cale administrativă de atac, de o natură asemănătoare și având valoarea celei consacrate de art. 205 din O.G. nr. 92/2003.

În atare condiții, Curtea de apel a apreciat că dreptul de a formula contestație împotriva deciziei de soluționare a obiecțiunilor, formulate de entitatea auditată, nu poate avea o altă semnificație decât aceea a consacării dreptului la un recurs ierarhic, ce nu este de natură să transforme soluția adoptată de comisia de soluționare a contestațiilor, ce funcționează în cadrul Curții de Conturi, într-un act administrativ ce dă naștere unui raport obligațional, distinct de cel întocmit de auditorii publici externi și de actul administrativ prin care sunt soluționate obiecțiunile scrise la constatările consemnate în raportul de control, care să genereze dreptul de atacare a acestuia la instanța de contencios administrativ, într-o procedură asemănătoare celei consacrate de art. 218 alin. 2 din Codul de procedură fiscală.

Din această perspectivă, Curtea de apel a apreciat că, atâta timp cât legiuitorul nu a reglementat calea „contestației” ca și cale administrativă de atac și nu a stabilit că doar încheierea dată de comisia de soluționare a contestațiilor poate fi atacată în justiție, raportul întocmit de auditorii publici externi trebuie considerat ca fiind singurul act administrativ individual ce dă naștere la obligații pentru entitatea auditată, și că doar acesta și actul de autoritate prin care au fost soluționate obiecțiunile, scrise la raportul de audit pot face obiect al acțiunii în anulare, nu și soluția adoptată de comisia de soluționare a contestațiilor, încheiere ce finalizează procedura de soluționare a recursului ierarhic.

În lipsa unei consacări legale, Curtea de apel a apreciat că nu se pot aplica, prin asemănare, regulile referitoare la soluționarea contestațiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale, consacrate de titlul IX din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, și că normele interne, adoptate de Curtea de Conturi, prin Regulamentul aprobat prin Hotărârea nr. 130/2010, care stabilesc cazurile și condițiile în care conducătorul entității verificate poate sesiza instanța de contencios administrativ, au valoare doar în ceea ce privește procedura administrativă, nefiind atributul instituției supreme de audit de a stabili reguli cu privire la competența de soluționare a litigiilor rezultate din activitatea sa, atâta timp cât legiuitorul, prin art. 1 alin. 4 din Legea nr. 94/1992 a stabilit că acestea se soluționează de instanțele judecătorești specializate, potrivit competențelor prevăzute prin lege, nu și prin regulamente interne ale instituției de audit al căror obiect nu-l pot constitui decât chestiunile referitoare la organizarea, desfășurarea activității specifice, precum și la valorificarea actelor rezultate din activitatea Curții de Conturi.

Constatând că prin art. 35 din Legea nr. 94/1992 s-a reglementat, ca fiind o cale de atac împotriva constatărilor înscrise în rapoartele întocmite de auditorii publici externi, doar calea obiecțiilor scrise, și că în atare condiții calea prevăzută de art. 204 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea activităților specifice Curții de Conturi, precum și valorificarea actelor rezultate din aceste activități, aprobat prin Hotărârea plenului Curții de Conturi nr. 130/2010, nu poate avea o altă valoare și o altă semnificație decât aceea a unui recurs ierarhic, fără a interesa, în această materie, faptul că emitentul actului administrativ obligațional și cel care a soluționat obiecțiunile scrise la acesta fac parte dintr-o structură fără personalitate juridică, Curtea de apel a apreciat că, în principiu, responsabilitatea pentru egalitatea actelor emise în regim de putere publică, de structura teritorială, în limita atribuțiilor conferite de art. 1 alin. 5 din Legea nr. 94/1992, revine exclusiv, în speță, Camerei de Conturi Iași, independent de faptul exercitării dreptului la un recurs ierarhic și al soluționării acestuia de o structură ce funcționează la nivelul Curții de Conturi.

Drept urmare, considerând că prevederile art. 204 - 229 din menționatul regulament nu pot deroga de la prevederile art. 3 pct. 1 din Codul de procedură civilă și de la dispozițiile art. 10 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, Curtea de apel a apreciat ca doar raportul de audit întocmit la data de 12.09.2011 și decizia de soluționare a obiecțiilor scrise formulate la acest raport pot face obiectul sesizării instanței de contencios administrativ, ca unele ce au dat naștere raportului obligațional de drept administrativ, și că doar în raport de aceste acte de autoritate și de statutul juridic al autorității publice care le-a încheiat se pot aplica normele de competență a instanțelor de contencios administrativ, fără a se mai lua în considerare actul de soluționare a contestației formulată în procedura recursului ierarhic, reglementată de regulamentul anterior citat.

Pe cale de consecință, având în vedere și soluția de principiu ce s-a adoptat de plenul judecătorilor Secției de contencios administrativ a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Curtea de apel, în temeiul dispozițiilor art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă, a declinat competența de soluționare a acțiunii promovată de reclamantii S.I. și SC „S.T.” SRL, în contradictoriu cu Camera de Conturi Iași și cu Curtea de Conturi a României, în favoarea Tribunalului Iași - secția de contencios administrativ.

5. Excepție de nelegalitate. Autorizație de construire. Împrejmuire edificată pe teren deținut cu titlu de folosință. Condiții de admisibilitate

Dreptul de folosință deținut de proprietarul unei construcții asupra terenului aferent reprezentat de curte, se constituie ca un drept real, de natură a-l îndreptăți pe titular la obținerea unei autorizații de construire, având ca obiect edificarea unei împrejmuiți, cu scopul delimitării acesteia de curtea aflată în folosința vecinilor.

Temei de drept: Legea nr. 50/1991; Legea nr. 554/2004.

Decizia civilă nr. 231/6.02.2012

Prin sentința civilă nr. 1318/13.09.2011 a Tribunalului Iași, s-a dispus respingerea ca nefondată a excepției de nelegalitate invocată de C.C. și C.L. în contradictoriu cu A.A., C.I. și Primarul Municipiului Iași, având ca obiect autorizația de construire nr. 842/2009.

A reținut instanța de fond că pârâții C.I. și A.A. sunt, conform contractelor de vânzare-cumpărare anexate, proprietari ai unor locuințe situate în Iași, terenul în suprafața de 20 m.p. fiind închiriat de la Primăria Municipiului Iași.

Potrivit Legii nr. 50/1991, la cerere, pârâților li s-a emis autorizația de construcție nr. 842/2009 de Primăria Municipiului Iași având ca obiect executarea lucrărilor de construire pentru gard despărțitor între imobile, pe teren închiriat de la DAPPP, în cuprinsul autorizației precizându-se că împrejmuirea are caracter provizoriu pe durata contractului de închiriere și are ca obiect curtea aferentă locuințelor deținute conform contractelor de vânzare-cumpărare.

În primul rând, raportat la primul aspect al inexistenței unui drept real asupra terenului instanța a subliniat următoarele:

Potrivit art. 1 din Legea nr. 50/1991 modificată: „(1) Executarea lucrărilor de construcții este permisă numai pe baza unei autorizații de construire sau de desființare, emisă în condițiile prezentei legi, la solicitarea titularului unui drept real asupra unui imobil - teren și/sau construcții - identificat prin număr cadastral, în cazul în care legea nu dispune altfel.”

Un drept real este dreptul subiectiv patrimonial pe temeiul căruia titularul său poate să exercite anumite puteri, prerogative asupra unui bun determinat, în mod direct și nemijlocit, fără intervenția altei persoane. Drepturile reale sunt: dreptul de proprietate; dreptul de suprafață; dreptul de uzufruct; dreptul de uz; dreptul de servitute; dreptul de administrare; dreptul de concesiune; dreptul de folosință; alte drepturi reale recunoscute de lege; drepturile reale de garanțiiilor.

În speța de față proprietarii - pârâți au dobândit prin cumpărarea locuinței un drept de proprietate asupra terenului aferent locuinței și un drept de folosință asupra terenului domeniu public aferent imobilului curte și grădina aferentă locuinței în suprafața de 20 mp fiecare,

pentru care plătesc chiria corespunzătoare, conform actelor anexate. Prin urmare, ei au un drept real de folosință asupra terenului, limitele drepturilor reale fiind mult mai largi decât cele invocate de reclamanții din cauza de față.

Este adevărat că prin contractele de vânzare-cumpărare încheiate în favoarea pârâților s-a atribuit în folosință cumpărătorilor pe durata existenței construcției, terenul aferent locuințelor în suprafață de câte 20 m.p. Din interpretarea art. 37 din Normele metodologice și art. 26 alin. ultim din Legea nr. 112/1995, rezultă că *ex lege* se constituie în favoarea cumpărătorilor dreptul de proprietate asupra terenului aferent construcției, materializarea dreptului depinzând de manifestarea de voință a acestora în sensul arătat, prin urmare cu atât mai mult cumpărătorii sunt îndreptățiți la dobândirea dreptului de folosință asupra terenului respectiv.

În al doilea rând, în ce privește identificarea terenului cu nr. cadastral instanța a subliniat că potrivit Legii nr. 7/1996 cadastrul general este sistemul unitar și obligatoriu de evidență tehnică, economică și juridică prin care se realizează identificarea, înregistrarea, reprezentarea pe hărți și planuri cadastrale a tuturor terenurilor, precum și a celorlalte bunuri imobile de pe întreg teritoriul țării, indiferent de destinația lor și de proprietar. Entitățile de bază ale acestui sistem sunt parcela, construcția și proprietarul. Cadastrul general se organizează la nivelul fiecărei unități administrativ-teritoriale: comuna, oraș, municipiu, județ și la nivelul întregii țări.

Îndeplinind condițiile legale și anexând actele necesare, pârâții au procedat la înscrierea imobilelor dobândite în proprietate, în cartea funciară, procedând și la înscrierea terenului avut în folosință. Prin urmare, condiția identificării terenului prin număr cadastral a fost îndeplinită, nelegalitatea autorizației emise nesubzistând nici sub acest aspect.

În al treilea rând, a sesizat instanța că pârâții, beneficiari ai autorizației, au îndeplinit toate cerințele legale referitoare la actele necesare eliberării actului și anume: s-au respectat prevederile certificatului de urbanism nr. 5371/2007, s-a obținut acordul societății de salubritate, s-a întocmit proiectul tehnic, s-a obținut avizul de la direcția pentru cultură, culte și patrimoniu cultural, acordul proprietarului Municipiului Iași.

În ceea ce privește solicitarea proprietarului de efectuare a gardului despărțitor pe vechiul amplasament, aceasta trebuie privită prin prisma tuturor actelor existente la dosar, inclusiv a celor din dosarul de fond care atestă inexistența unui act oficial prin care să se poată stabili vechea delimitare, și de aici imposibilitatea de raportare a respectării sau nu a solicitării pârâtei Municipiului Iași.

În acest context, instanța a subliniat faptul că inexistența schiței la care se face referire în certificatul de urbanism și care trebuia respectată pentru împrejmuirea proprietarii, nu afectează valabilitatea autorizației emise, neatrăgând caracterul nelegal al acesteia, aceasta cu atât mai mult cu cât se indica ridicarea gardului despărțitor trebuie făcuta conform autorizației cu respectarea amplasamentului inițial conform acordului DAPPP nr. 14758/2008 și proiectului vizat spre neschimbare.

În al patrulea rând, din analiza autorizației a cărei nelegalitate se invocă, nu se poate concluziona autorizarea împrejmuirii unei suprafețe mai mari decât cea dată în folosință și închiriată, efectuarea în concret de către pârâți a unei împrejmuiri mai mari decât cea din actul invocat excedând cauza de față, ea fiind posterioară emiterii actului și neavând relevanță în ce privește valabilitatea emiterii lui.

Față de cele reținute, tribunalul, constatând că autorizația de construcție a fost emisă cu respectarea cerințelor Legii 50/1991 actualizată și modificată, a respins excepția de nelegalitate invocată.

Curtea de apel a respins cererea de recurs formulată în cauză de reclamanți, pentru considerentele expuse mai departe.

Eronat au apreciat recurenții natura dreptului de folosință exercitat de intimați asupra unui teren închiriat, ca fiind aceea a unui drept de creanță, definit ca îndrituirea creditorului unui raport juridic de obligație, de a pretinde debitorului îndeplinirea obligației corelative de a da, a face sau a nu face ceva, și caracterizat ca drept relativ, opozabil doar debitorului,

determinat și care nu conferă un drept de preferință, ci doar un drept de gaj general asupra patrimoniului debitorului.

Or, dreptul real este definit ca acel drept subiectiv patrimonial și absolut, în temeiul căruia titularul poate să-și exercite atributele asupra unui bun determinat, în mod direct și nemijlocit, fără a fi necesară intervenția altei persoane, exercitându-se între o persoană, ca subiect activ al dreptului real, și toate celelalte subiecte pasive nedeterminate, ținute de obligația de a nu face nimic de natură să stânjenească exercitarea lui de către subiectul activ.

Este așadar în mod indubitabil faptul că exercitarea de chiriaș a prerogativelor asupra bunului închiriat, conferite prin convenția de închiriere a unui teren în raport cu terții, implică toate prerogativele decurgând dintr-un drept real, astfel cum au fost evocate anterior, fapt prevăzut expres în doctrină, atunci când a inclus în enumerarea expresă a drepturilor reale atât dreptul de uz, cât și pe cel de folosință.

Cu rea-credință însă, recurenții încearcă să facă o distincție ce nu există de fapt, între un drept de folosință aferent unui drept de proprietate privată, și cel corespunzător unui drept de proprietate publică, deși prerogativele dreptului de folosință sunt în principiu aceleași, putând fi individualizate eventual în mod concret prin convenția părților, dar cu respectarea condițiilor esențiale de existență ale dreptului.

Și pentru că în argumentare s-a făcut trimitere la prevederile Noului Cod civil – art. 874, este de remarcat că noua reglementare în materie civilă, prevede în Titlul VI „Proprietate publică”, la art. 861 „Caracterele dreptului de proprietate publică”, și faptul că „bunurile proprietate publică pot fi date în administrare sau în folosință și pot fi concesionate ori închiriate”, ipoteză ce se regăsește în speță, din moment ce închirierea presupune în fapt folosința de chiriaș a bunului proprietate publică.

Fiind așadar îndeplinită condiția prevăzută de art. 1 din Legea nr. 50/1991, respectiv că solicitantul autorizației de construire să dețină un „drept real” asupra terenului a cărui împrejmuire a solicitat-o, Curtea a reținut că în fapt, ambele suprafețe de teren, reprezentând curțile imobilelor construite, se află în proprietatea publică a Municipiului Iași, fiind administrate de D.A.P.P.P. Iași, deci tot autoritatea administrativă locală, iar reprezentantul acesteia, - primarul municipiului – a emis și actul administrativ pretins nelegal, respectiv autorizația de construire a unui gard de delimitare a două suprafețe de teren (gard provizoriu, aflat așadar tot pe domeniul public), împrejmuire ce a devenit necesară din moment ce imobilele construite fuseseră înstrăinate de aceeași autoritate, unor proprietari diferiți, în aplicarea Legii nr. 112/1995.

Or, autoritatea publică locală ce se constituie ca proprietar al ambelor suprafețe de teren, și și-a dat acordul prin structurile sale, ce au emis certificatul de urbanism nr. 5266/2008 și respectiv autorizația de construire nr. 842/2009, pentru a se opera delimitarea curților aferente celor două imobile construite, (deținute în folosință pe durata construcțiilor de proprietari diferiți), cu individualizarea în concret a suprafețelor celor două curți, respectiv 40 m.p. deținuți de intimați, iar diferența să rămână în folosința recurenților, respectiv 49 m.p.

În condițiile în care acest deziderat al delimitării era unul util, în cauză nu prezintă relevanță faptul că anterior edificării acestui gard provizoriu ar mai fi existat sau nu unul pe același traseu, ori dacă proprietarul a întocmit sau nu carte funciară pentru terenul aflat în domeniul public, cum au pretins recurenții, prevederile invocate din Legea nr. 50/1991 având în vedere ipoteza în care solicitantul autorității este proprietarul terenului, iar construcția este una definitivă, situație ce nu se regăsește în cauză.

Așadar, autorizația nr. 842/2009 fiind emisă cu respectarea condițiilor legale, revine instanței de fond din dosarul nr. 11697/245/2010, să verifice dacă în fapt prevederile autorizației au fost sau nu respectate de intimați la edificarea gardului provizoriu autorizat, sub aspectul suprafeței ce trebuia îngrădită și a amplasamentului acestuia, raportat clădirilor existente pe teren la momentul autorizării.

Pentru aceste considerente, Curtea a menținut ca legală și temeinică sentința civilă nr. 1318/2011 a Tribunalului Iași, respingând ca nefondată cererea de recurs promovată de reclamantii.

6. Acțiune în anularea deciziei baroului, de respingere a cererii de primire în profesia de avocat fără examen. Lipsa dovezii modului de desfășurare a probei de verificare a cunoștințelor. Consecințe

Având în vedere faptul că proba orală, de verificare a cunoștințelor candidaților privind legislația ce reglementează exercitarea profesiei de avocat, se constată că principalul criteriu de determinare a candidaților ce urmează a fi declarați admiși, lipsa oricărei dovezi privind modul de derulare a probei, sub aspectul întrebărilor adresate, a răspunsurilor și, respectiv, a notărilor obținute pentru fiecare din acestea, este de natură să inducă ideea de arbitrar și subiectivism în derularea procedurii de testare, încălcând principiul transparenței actului decizional în materie administrativă.

Temei de drept: Legea nr. 51/1995, art. 16.

Sentința civilă nr. 56/20.02.2012

Prin acțiune, reclamantul M.Gh. a chemat în judecată pârâtele Uniunea Națională a Barourilor din România și Baroul Iași, pentru a se dispune anularea deciziei nr. 255/2011 și respectiv a deciziei nr. 68/2011 (prin care i-a fost respinsă cererea de primire în profesia de avocat cu scutire de examen) și admiterea cererii sale de primire în profesia de avocat și înscrierea în tabloul avocaților.

Reclamantul a solicitat la 14.06.2011, pârâtei Baroul Iași a fi primit în profesia de avocat cu scutire de examen, iar cu adresa nr. 178/2011 pârâta i-a comunicat să se prezinte la interviul de verificare a cunoștințelor privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, la data de 23.02.2011.

Prin deciziile atacate, pârâtele i-au respins cererea, fără a motiva faptul că, în urma interviului, nu ar fi demonstrat că deține cunoștințe suficiente privind exercitarea acestei profesii, în condițiile în care acest interviu a durat doar 10 minute, iar comisia avea o atitudine ce îi dădea de înțeles că nu poate spera la admiterea cererii sale.

Reclamantul a considerat că „Ghidul de bună practică privind procedura soluționării transparente a cererilor de primire în profesia de avocat cu scutire de examen” impune motivarea deciziei de respingere, o astfel de motivare fiind necesară și în cazul actului administrativ emis – decizia nr. 68/2011 ca în cazul oricărui act administrativ, pentru a se înlătura arbitrarul în exercitarea de comisia de interviu a dreptului de apreciere a candidaților.

Curtea, a reținut că sub nr. 769/2010 reclamantul a formulat o cerere de primire în profesia de avocat cu scutire de examen, conform art. 16 alin. 2 din Legea nr. 51/1995, adresată pârâtei Baroul Iași, la care a anexat documentele prevăzute de text.

Constatând că reclamantul se încadrează în condițiile de studii și vechime prevăzute de lege, pârâta a stabilit ca dată de susținere a interviului de verificare a cunoștințelor privind legislația aplicabilă profesiei, la 23.02.2011, iar în urma derulării acestei probe, în conformitate cu prevederile Hotărârii Consiliului UNBR nr. 902/2010, cererea reclamantului a fost respinsă cu majoritatea absolută de voturi de 8 la 1, motivat de faptul că acesta nu a dovedit cunoașterea prevederilor legale incidente organizării și exercitării profesiei, în acest sens fiind emisă decizia nr. 68/2011.

Contestația reclamantului, îndreptată împotriva acestei decizii și care viza modalitatea pretins ilegală de derulare a probei interviului, a fost respinsă prin decizia nr. 255/09.06.2011 a Consiliului UNBR, astfel că în termen legal reclamantul a formulat prezenta acțiune în contencios administrativ.

Întrucât criticile reclamantului vizează doar modalitatea de derulare a probei cu interviul, privind verificarea cunoștințelor teoretice ale candidatului-reclamant asupra legislației aferentă exercitării profesiei de avocat, Curtea a reținut că actul ce atestă derularea acestei etape se constituie în procesul verbal din 23.02.2011 încheiat în ședința Consiliului Baroului Iași, în care se reține că în urma interviului s-a constatat că pentru candidatul M.Gh., s-a acordat un vot pentru, opt împotriva și o abținere, Consiliul aprobând respingerea cererii de intrare în profesie cu scutire de examen.

Interpelat în ședință publică, apărătorul pârâtei a învederat faptul că nu s-au făcut înregistrări privind derularea acestei probe și nici alte consemnări, în afara procesului-verbal depus în condițiile în care nici Hotărârea UNBR nr. 902/2010 nu cuprinde vreo mențiune expresă cu privire la procedura de derulare a acestei probe.

În acest context, Curtea a constatat că în speță admiterea candidaților care au depus cereri de admitere în avocatură conform art. 16 alin. 2) din Legea nr. 51/1995, s-a realizat exclusiv prin proba interviului, ce privea verificarea unor cunoștințe teoretice, toți cei supuși testării îndeplinind deja celelalte condiții de primire în avocatură prevăzute de text.

Deși procesul-verbal din 23.02.2011 cuprinde rezultatele votului cu punctajul obținut de fiecare candidat, actul nu menționează întrebările și respectiv răspunsurile acestora, cu notarea punctuală pe fiecare întrebare, având în vedere că interviul viza verificarea unor cunoștințe precis determinate în legislația incidentă, astfel că existau criterii absolut obiective de apreciere a răspunsurilor. Este adevărat că art. 16 din Legea nr. 51/1995 prevede termenul de „poate” în favoarea barourilor, în privința aprobării scutirii de examen a solicitanților cu o anumită vechime în profesii juridice, însă această formulare nu poate conduce la recunoașterea unui drept de apreciere discreționară din partea organelor abilitate ale pârâtei Baroului Iași, atât a probei cu înscrișuri, cât și a celei orale, privind verificarea unor cunoștințe teoretice punctuale din legislația ce guvernează activitatea avocaturii.

Or, libertatea absolută de apreciere ar fi fost recunoscută membrilor comisiei, doar în eventualitatea în care aceștia ar fi făcut verificarea unor abilități artistice, de comunicare, a capacităților de analiză/sinteză, ale candidaților, situație în care convingerea lor internă nu ar fi putut fi supusă cenzurii instanței, pe baza unor criterii obiectiv verificabile.

Cum în cauză nu se regăsește cea din urmă ipoteză, Curtea a constatat că actul premergător adoptării actelor administrative ce fac obiectul cauzei, ar fi trebuit să conțină consemnarea – chiar succintă – a verificării cunoștințelor reclamantului, respectiv a întrebărilor adresate și a evaluării prin notare a răspunsurilor, doar în acest mod evaluarea putând fi ferită de orice arbitrar, atât candidatul, cât și instanța dispunând de criterii de apreciere obiective și concrete a soluției adoptate prin actele administrative emise.

De altfel, însăși Hotărârea nr. 902/2010 a Consiliului UNBR, prevede ca alternativă a verificării acestor cunoștințe teoretice și „forma scrisă” (art. 5), iar faptul că au fost alese discuțiile libere, nu poate conduce la concluzia că acestea nu ar fi trebuit consemnate în procesul verbal, chiar într-o formă foarte simplificată, dat fiind obiectul concret/verificabil al discuțiilor, ce aveau să conducă în realitate la admiterea sau respingerea cererilor candidaților.

Această abordare se află în deplină concordanță și cu Codul bunei administrații adoptat de Consiliul de Miniștri al Uniunii Europene prin Recomandarea CM/REC (2007) 7, care prevede că forma actelor administrative trebuie să cuprindă rațiunile pentru care a fost adoptată, cu arătarea situației legale și a celei de fapt ce a condus la adoptarea actului, numai în acest mod cel vătămat prin actul administrativ respectiv putând beneficia de un proces echitabil și o egalitate de șanse în sensul art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Așa fiind, Curtea a admis capetele din acțiunea reclamantului având ca obiect anularea deciziei nr. 68/2011 emise de pârâta Baroul Iași și respectiv a deciziei nr. 255/2011 emise de Consiliul UNBR București, ca fiind emise cu încălcarea principiului transparenței ce guvernează actul decizional în materie administrativă. Au fost respinse însă capetele din acțiunea reclamantului vizând admiterea cererii sale de primire în profesia de avocat cu scutire de examen, și a înscrierii în tabloul avocaților aferent Baroului, având în vedere că nu se poate substitui competențelor pârâtei în materie, conform art. 53 din Legea nr. 51/1995 și nici dreptului de apreciere al acesteia în privința verificării cunoștințelor teoretice deținute de reclamant, - anularea actelor emise ca urmare a verificării operate la 23.02.2011 de Consiliul Baroului Iași fiind determinată doar de lipsa de transparență decizională administrativă, iar nu aprecierea nivelului cunoștințelor reclamantului în materie, ce excede oricum instanței de contencios administrativ.

7. Acțiune vizând obligarea baroului la primirea în profesia de avocat cu scutire de examen. Lipsa dovezii de exercitare a profesiei de consilier juridic cel puțin 10 ani. Inadmisibilitate

Nu poate fi considerată vechime în profesia de avocat, perioada în care reclamantul a funcționat ca decan al Baroului Constituțional Bacău, structură interzisă expres de art. 1 alin. 3 din Legea nr. 51/1995 privind exercitarea profesiei de avocat și deținând în paralel funcția de consilier juridic la societatea la care unic acționar era tatăl său, situată în județul Neamț, funcție incompatibilă cu cea de avocat, conform art. 10 din Legea nr. 514/2003 privind exercitarea profesiei de consilier juridic.

Temei de drept: Legea nr. 51/1995 art. 1 alin. 3, art. 16; Legea nr. 514/2003, art. 10.

Decizia civilă nr. 57/20.02.2012

Prin acțiunea înregistrată la pe rolul Curții de Apel Iași, reclamantul B.V. a chemat în judecată pârâții Baroul Iași și Uniunea Națională a Barourilor din România prin Consiliu, pentru a se dispune anularea deciziei nr. 53/2011 emisă de Consiliul Baroului Iași, ca nefondată; anularea deciziei nr. 192/2011 emisă de Consiliul Uniunii Naționale a Barourilor din România; obligarea Baroului Iași să emită o decizie de primire în cadrul profesiei de avocat cu scutire de examen și de înscriere în Tabelul avocaților definitivi; obligarea Uniunii Naționale a Barourilor din România să recunoască reclamantului dreptul de a fi primit în profesia de avocat cu scutire de examen, conform art. 16 alin. 2 lit. b) din Legea 51/1995, sub sancțiunea aplicării pârâților a unor penalități de 1.000 lei pe zi întârziere, de la un termen de executare stabilit de instanță, precum și la aplicarea de amenzi cominatorii conform art. 24 (2) din Legea nr. 554/2004.

Prin precizările depuse dosar, reclamantul a invocat excepția de nulitate/nelegalitate al actului de înființare a Baroului Bacău, a Baroului Iași, a actelor administrative Tabloul avocaților definitivi emise de cele două barouri, pentru ca prin precizările verbale din cadrul dezbaterilor din ședință să arate că nu înțelege să investească instanța cu soluționarea unei excepții de nelegalitate a acestor acte în sensul art. 4 din Legea contenciosului administrativ, ci motivația nulității acestora se constituie ca apărări în susținerea acțiunii sale.

Verificând documentația aflată la dosarul cauzei, curtea de apel a reținut că reclamantul a înregistrat la pârâta Baroul Iași, o cerere de înscriere în profesia de avocat cu scutire de examen, întemeiată pe dispozițiile art. 16 (2) lit. b) și art. 19 din Legea nr. 51/1995 modificată prin Legea nr. 255/2004, care prevede că pot fi primite în profesie, cu scutire de examen persoanele care, anterior, au îndeplinit funcția de consilier juridic sau jurisconsult timp de 10 ani. În dovedirea acestei vechimi, reclamantul a depus adeverința nr. 30/2008 emisă de SC „B.P.C.” SRL Neamț, din care rezultă că acesta a avut contract individual de muncă înregistrat la I.T.M. Neamț începând cu data de 01.04.1994, ca jurist, și actul adițional la contractul nr. 30639/2000, conform căruia începând cu această dată reclamantul funcționează în calitate de consilier juridic definitiv la aceeași societate, care și-a suspendat activitatea începând cu 30.07.2010 conform rezoluției O.R.C. din 03.08.2010.

Conform procesului-verbal nr. 974/2010, în temeiul art. 18 din Statutul profesiei de avocat, cererea reclamantului a fost afișată, pentru a se putea face eventuale opoziții de cei interesați, iar prin referat s-a opinează asupra respingerii cererii formulate, astfel că la 09.02.2011 Baroul Iași a emis decizia în litigiu – nr. 53 – de respingere a cererii reclamantului de primire în profesia de avocat cu scutire de examen. Decizia de respingere a fost motivată pe faptul că reclamantul nu a probat vechimea efectivă ca jurisconsult timp de 10 ani, întrucât în intervalul 01.04.1995 - 01.04.2000 apare ca fiind propriul său angajat, în cadrul S.C. „B.P.C.” SRL Neamț, fără a fi menționate studiile de drept absolvite.

Mai mult, în același interval reclamantul a funcționat în Bacău, ca membru activ și decan al Baroului Paralel, așa numitul Barou Constituțional, purtând ilegal roba de avocat, montându-și firmă de avocat și făcându-și reclamă în această calitate, iar în anul 2008, în

cadrul examenului de primire ca avocat la Baroul Iași, a fost prins copiind la examenul de drept penal, ceea ce îl face nedemn pentru a accede la această profesie.

Reclamantul a formulat contestație împotriva acestei decizii, înregistrată la Uniunea Națională a Barourilor din România sub nr. 130/C/2011, care a fost respinsă prin decizia nr. 192/2011, reținându-se exercitarea cu rea-credință a drepturilor procesuale recunoscute de lege, întrucât a formulat concomitent, la mai multe barouri din Moldova, a unor cereri de primire în profesia de avocat cu scutire de examen, fără a aștepta soluționarea lor.

În termen legal, reclamantul a formulat prezenta acțiune în contencios administrativ.

Curtea, verificând motivația refuzului practicat de pârâta Baroul Iași, față de cererea reclamantului înregistrată la nr. 130/2010, a constatat că în speță nu se verifică susținerea reclamantului privind caracterul nejustificat și abuziv al refuzului, pentru considerentele de mai jos.

Astfel, analizând prioritar respectarea prevederilor procedurale la adoptarea deciziei nr. 53/2011 de Consiliul Baroului Iași, curtea de apel a constatat că cererea reclamantului de primire în profesia de avocat la Baroul Iași cu scutire de examen a fost afișată la 31.08.2010 și, chiar dacă ulterior, etapele numirii raportorului, a depunerii raportului și a adoptării deciziei de respingere a cererii reclamantului au implicat trecerea mai multor luni, în lipsa unor prevederi imperative în legea specială asupra temporizării procedurii și a existenței unor sancțiuni procedurale în caz de nerespectare a lor, instanța nu poate lipsi de eficiență decizia adoptată în curs de aproximativ un an pe acest considerent.

Procedând așadar la verificarea condiției exercitării profesiei de „consilier juridic sau jurisconsult timp de cel puțin 10 ani”, prevăzut de art. 16 alin. 2 lit. b) din Legea nr. 51/1995, în vigoare la data formulării cererii de primire în Baroul Iași cu scutire de examen de reclamant, curtea a constatat că reclamantul a absolvit facultatea de studii juridice la o universitate din Brașov, în sesiunea februarie 2000, însă în carnetul său de muncă apare cu un contract de muncă nr. 20869/1999, încadrat ca jurist, începând cu 01.04.1995, la firma tatălui său B.Gh.V., S.C. „B.P.C.” SRL cu sediul în localitatea G., jud. Neamț, deși nu avea studiile corespunzătoare la acea dată.

La 01.04.2000 este menționat contractul de muncă nr. 30639/2000 între reclamant și aceeași societate în funcția de jurist, pentru ca la 01.03.2002 să apară mențiunea definitivată în funcția de consilier juridic, până la 07.04.2010, când a încetat activitatea firmei.

Ulterior datei absolvirii studiilor juridice de reclamant – anul 2000 – activitatea de consilier juridic a fost reglementată de Legea nr. 514/2003, care la art. 21 prevede că: „Asociația profesională a consilierilor juridici ține evidența acestora în condițiile similare evidenței barourilor de avocați”, la debutul în activitate consilierii juridici având obligația să parcurgă un stagiu de pregătire profesională de doi ani (art. 12 alin. 1), urmat de un examen de definitivare în condițiile Legii nr. 51/1995, toți consilierii juridici din județe fiind consemnați într-o listă similară tabloului avocaților.

Art. 10 din Legea nr. 514/2003 prevede de asemenea că profesia de consilier juridic este incompatibilă cu calitatea de avocat, precum și cu orice altă funcție autorizată sau salarizată în țară sau în străinătate.

Interpelat în ședință cu privire la derularea procedurii de înscriere în asociația consilierilor juridici, reclamantul a recunoscut că nu a respectat aceste reglementări legale, întrucât a apreciat că vechimea în această profesie se dovedește doar cu contractul de muncă, apreciere total eronată, având în vedere că profesia de consilier juridic, ca și cea de avocat, pot fi exercitate doar în cadrul organizatoric prevăzut expres prin lege, societății SC „B.P.C.” SRL Neamț fiindu-i interzis de lege, în fapt, a perfectat/menționat contractul de muncă pe această funcție, dacă angajatul nu respecta condiția de înregistrare la asociația consilierilor juridici local, de efectuare a stagiului, de trecere a examenului de definitivare, când este cazul.

Mai mult, copia cărții de identitate a reclamantului atesta că acesta domicilia din anul 2003 în municipiul Bacău, ceea ce face puțin probabil că acesta ar fi putut face o navetă zilnică în satul G. din județul Neamț, unde să presteze cele opt ore de muncă conform contractului de muncă, așa încât pe lângă faptul că acest contract nu respecta condițiile

prevăzute de Legea 514/2003 pentru exercitarea profesiei de consilier juridic, prestarea muncii aferente contractului era practic imposibilă datorită situației de fapt sus-menționate.

De altfel, însuși reclamantul demonstrează că în fapt nu s-a aflat în localitatea în care presta munca de jurist, din moment ce a depus la dosar Statutul „Baroului Bacău”, situat în str. R. nr. 27, autentificat sub nr. 205/2007, pe care l-a semnat în calitate de decan, așa-zisul barou fiind înregistrat de altfel la administrația fiscală locală.

Deși art. 1 alin. 3) din Legea nr. 51/1995 prevede expres: „Constituirea și funcționarea de barouri în afara Uniunii Naționale a Barourilor din România sunt interzise. Actele de constituire și de înregistrare ale acestora sunt nule de drept”, reclamantul a întocmit un site prin care face reclamă acestei structuri, și-a deschis un cabinet cu inscripția „avocat”, în disprețul Legii nr. 51/1995 care-i interzicea expres aceasta, precum și a art. 10 din Legea nr. 514/2003, întrucât până în 2010 figura ca și consilier juridic. Or, libertatea de asociere prevăzută de Constituție și invocată în justificarea conduitei sale de reclamant, constând în organizarea unui „barou” paralel celui constituit conform Legii nr. 51/1995, este în realitate interpretată în sensul libertății de a încălca legea, din moment ce dreptul de asociere, atunci când privește exercitarea unei profesii liberale ce dispune de reglementări speciale, putând avea loc doar în condițiile respectării legii respective, în speță, a Legii nr. 51/1995. Doar în acest mod cetățenii pot avea siguranța competențelor profesionale ale persoanelor ce exercită profesia de avocat și dispun de mecanisme legale în situația exercitării abuzive ori necorespunzătoare a acestei profesii de cei înscriși în formele organizatorice agreeate de legiuitor.

Rezultă așadar că reclamantul nu a fost în măsură să dovedească dobândirea vreunei vechimi în profesia de consilier juridic, din moment ce nu a îndeplinit condițiile de exercitare a acestei profesii prevăzute imperativ în Legea nr. 514/2003, pentru intervalul 2000 – 2007, iar din anul 2007 a exercitat în afara Legii nr. 51/1995 profesia de avocat, într-o structură nulă de drept, întrucât era paralelă baroului constituit legal (și care, potrivit art. 50 din lege, cuprinde „toți avocații dintr-un județ”), astfel că nici activitatea juridică în intervalul 2007 - 2010 pe care a exercitat-o efectiv, nu se constituie ca vechime într-o funcție juridică în sensul art. 16 din Legea nr. 51/1995.

Or, pe lângă faptul că a exercitat în mod nelegal profesia de avocat într-un cadru organizatoric interzis expres prin lege, în același interval 2007 – 2010, reclamantul figura și în exercitarea unui contract de muncă în județul Neamț, în funcția de consilier juridic, care este însă incompatibilă cu exercitarea pretensei activități ca avocat, conform art. 20 din Legea nr. 514/2003.

Curtea de apel a menținut ca legale și temeinice deciziile emise de pârâte cu nr. 53/2011, respectiv nr. 192/2011, dreptul reclamantului de a „intra în legalitate” în exercitarea profesiei de avocat dorite, fiind recunoscut de legiuitor în situația în care acesta se va înscrie și va promova în mod corect examenul de admitere prevăzut de lege, conduita sa abuzivă anterioară, astfel cum a fost evidențiată mai sus, neconstituindu-se ca motiv de nedemnitate, în sensul art. 14 din Legea nr. 51/1995 și care să-l înlăture *de plano* de la executarea acestei profesii.

Cât privesc excepțiile de nulitate invocate de reclamant cu privire la actele de înființare ale Baroului Iași și Bacău, respectiv Tablourilor avocaților definitiv emise de cele două structuri, despre natura cărora a precizat în ședința din 24.10.2011, că le consideră „apărări” în susținerea cererilor introductive, curtea a constatat că excepțiile vizând Baroul Bacău nu au nicio legătură cu obiectul prezentei cauze, iar cele referitoare la Baroul Iași se află într-o contradicție flagrantă cu obiectul acțiunii, din moment ce reclamantul dorește practic a fi înscris într-un Tablou al avocaților ținut de un barou constituit în baza unor acte de constituire a căror „nelegalitate” o invocă pe parcursul derulării propriului litigiu.

8. Acțiune în obligarea MECTS la tipărirea formularelor tipizate constând în diplome de licență și respectiv a universității particulare la eliberarea acestora către reclamant

Disfuncționalitățile existente la nivelul conducerii instituției de învățământ superior privat, privind formele de învățământ pe care era îndreptățită conform legii a le derula, coroborate cu lipsa de diligență a MECTS, prin instituțiile specializate – ARACIP – de a supraveghea corectitudinea procesului de învățământ, nu pot fi opuse absolventului unor cursuri de învățământ superior la forma fără frecvență, ce a parcurs și etapa examenului de licență, pentru a se motiva refuzul eliberării actului doveditor al absolvirii efective a acestor cursuri.

Sentința nr. 71/27.02.2012

Prin cererea înregistrată la instanță, reclamanta a chemat în judecată pârâțul Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului – Direcția Generală de Strategii și Programe Universitare, pentru a fi obligat să aprobe tipărirea formularelor tipizate constând în Diploma de licență și suplimentul la diplomă, într-un număr care să asigure realizarea dreptului său de a-i fi eliberat documentul oficial de stat cu regim special, prin care să se confirme efectuarea studiilor de învățământ superior în cadrul universității private.

A fost chemată în judecată, în calitate de copârâtă, și universitatea privată, pentru a fi obligată să-i elibereze diploma de licență, suplimentul de diplomă constând în foaia matricolă, adeverința de absolvent, certificatul de competențe lingvistice și diploma de bacalaureat.

Curtea, verificând probatoriul cauzei, a reținut că în intervalul 2002 – 2007 reclamanta a urmat cursurile cu frecvență redusă și a absolvit facultatea de drept din cadrul universității, cu susținerea examenului de licență în sesiunea martie 2008, sens în care i-a fost eliberată adeverința nr. 4812/2008.

Întrucât eliberarea diplomei sale de licență a fost blocată la nivelul MECTS, timp de patru ani, în octombrie 2011 reclamanta a formulat procedura prealabilă cu pârâtele în cauză, solicitând eliberarea diplomei sale de licență și a documentației subsecvente, și întrucât cererea nu i-a fost soluționată în termenul legal, a promovat acțiune în contencios administrativ.

Pârâta universitatea privată a recunoscut că potrivit H.G. nr. 410/25.04.2002 nu i-a mai fost aprobată forma de învățământ de 5 ani, fără frecvență, începând cu anul 2002, dar că a organizat astfel de forme de învățământ, astfel că în sesiunile 2007 – 2008, un număr de 119 studenți au promovat examenul de licență după absolvirea acestor cursuri, așa încât, prin adresa nr. 7/10/2010 a solicitat ministerului să precizeze care sunt măsurile pe care le poate lua pentru normalizarea situației.

Sub nr. 15890/2010 aceeași unitate de învățământ pârâtă a înaintat ministerului în cauză un memoriu, prin care a propus recunoașterea examenului de licență pentru cei aproximativ 140 absolvenți ce au absolvit în promoția 2002 – 2007 cursurile cu frecvență redusă, la care direcția juridică din minister i-a răspuns prin adresa nr. 15890/15/2011, în sensul că înscrierea candidaților, organizarea și desfășurarea concursului de admitere în învățământul superior, emiterea diplomelor de licență, intră în competența instituției de învățământ superior, care poartă întreaga responsabilitate asupra procesului instructiv-educativ.

În raport de această situație de fapt, Curtea de apel a constatat ca universitatea a fost înființată prin Legea nr. 443/2002, ca persoană juridică de drept privat și de utilitate publică, parte a sistemului național de învățământ, și că, prin H.G. nr. 676/2007, au fost acreditate sau autorizate să funcționeze provizoriu, pentru forma de învățământ de zi, domeniile de licență: drept și economie (finanțe și contabilitate)

Ca parte a sistemului național de învățământ, universitatea se bucură, conform dispozițiilor Legii nr. 408/2002, în vigoare în perioada în care reclamanta a urmat cursurile acestei instituții de învățământ superior, de autonomie universitară, care presupune, printre altele, și dreptul comunității universitare respective de a-și conduce și de a-și exercita libertățile academice, și de a-și asuma un ansamblu de competențe și obligații, inclusiv dreptul de a înființa și de a asigura funcționarea facultăților, a colegiilor și a specializărilor universitare.

Dispozițiile art. 150 din Legea nr. 84/1995 prevăd, de asemenea, în alin. 2 obligativitatea pentru rectorii instituțiilor de învățământ superior, să elaboreze un raport anual privind starea instituției respective, pe care să-l transmită ministerului educației, care îl înaintează până la 15 octombrie Parlamentului, raportul anual fiind dat publicității.

La dosarul cauzei pârâtele nu au depus astfel de rapoarte, având în vedere că dacă s-ar fi întocmit, se putea verifica legalitatea formelor de învățământ autorizate în fiecare an, cu luarea măsurilor legale în situația nerespectării acestora.

Mai mult, la adoptarea O.U.G. nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației, prevederea obligativității întocmirii de rapoarte anulate de instituțiile de învățământ superior este reluată în art. 33, aceste rapoarte urmând a fi depuse la A.R.A.C.I.P. sau A.R.A.C.I.S.

Pârâtele nu au precizat nimic referitor la această obligație, care dacă era îndeplinită putea conduce la semnalarea deficienței în litigiu existentă în procesul de învățământ derulat la universitatea pârâtă, în raport de acreditarea definitivă, întrucât cursurile cu frecvență redusă în litigiu s-au derulat până în anul 2007.

Dar chiar și în ipoteza în care aceste organisme ar fi constatat existența vreunor încălcări privind standardele de calitate ale procesului de învățământ, acestea puteau dispune, conform alin. (3) al art. 34, doar încetarea școlarizării în cadrul programului respectiv, cu obligarea furnizorului de educație de a continua școlarizarea studenților înscriși în anii universitari anteriori, cu inițierea unei hotărâri de guvern în vederea închiderii programului de studii respectiv, ordin ce a fost în fapt inițiat, dar nu a fost adoptat de ministrul educației până la data judecării cauzei.

Actele de la dosar au relevat doar faptul că abia în data de 09.06.2009, cu raportul nr. 11744, a avut loc o verificare din partea direcției juridice și control a ministerului, având printre obiective și analiza documentelor legislației interne și școlare elaborate și întocmite de către universitate, în perioada 2002 – 2009, în care s-a reținut școlarizarea la forma de învățământ cu frecvență redusă începând cu anul 2002 – 2003, deși această formă de învățământ nu a mai apărut în hotărârea de guvern, ca măsură propusă fiind aceea de invalidare a tuturor concursurilor și examenelor desfășurate în mod ilegal în perioada 2004 – până în prezent și anularea titlurilor obținute și a diplomelor eliberate în această perioadă.

Cu toate acestea, nici una din pârâte nu a inițiat vreun demers privind reglementarea în modalitatea de mai sus a situației create, astfel că reclamanta se află în situația absolvirii unor cursuri de învățământ și a unui examen de licență ce se bucură de prezumția de legalitate, din moment ce o situație contrară nu a fost stabilită în condițiile legii.

În acest context, Curtea a apreciat că, atâta timp cât nici la încheierea perioadei de monitorizare și nici ulterior acestui moment, ministerul, în exercitarea atribuției sale de control și monitorizare a aplicării prevederilor legale cu privire la organizarea și funcționarea unităților și instituțiilor de învățământ de stat și particulare, nu a reclamat nereguli în procesul de organizare a admiterii, al funcționării domeniilor de studiu pentru care s-a obținut acreditarea sau autorizația de funcționare provizorie, precum și în cel al susținerii examenului de licență, organul de specialitate al administrației publice centrale, cu rol de organizator și conducător al sistemului național de educație, este obligat să recunoască valabilitatea examenului susținut de reclamante și să ia măsurile administrative corespunzătoare care să permită satisfacerea dreptului acestora de a li se elibera diploma de licență, în condițiile prevăzute de Regulamentul privind regimul actelor de studii în sistemul de învățământ superior, aprobat prin Ordinul nr. 2284/2007; act administrativ cu caracter normativ care limitează valabilitatea adeverințelor eliberate de universitatea organizatoare a examenului de licență la maxim 12 luni.

Având însă în vedere că obligația de eliberare a actului individual de studii din sistemul național de învățământ superior, care este definit de art. 2 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin Ordinul nr. 2284/2007 al M.E.C.T. ca fiind document oficial de stat, cu regim special, care confirmă studii de învățământ superior efectuate, revine instituției de învățământ superior acreditate și nu conducătorului sistemului național de educație, Curtea a admis acțiunea reclamantei doar în contradictoriu cu pârâta universitatea, respingând acțiunea ce s-a intentat de aceasta pârâtului Ministerul Educației, pentru lipsa calității sale procesuale pasive

în cauză, dat fiind faptul că între reclamantă și pârât nu există nici un raport juridic direct, născut din exercitarea dreptului celor în cauză de a cere să li se elibereze documentul cu regim special ce atestă promovarea examenului de licență. Capătul din acțiunea reclamantei vizând eliberarea de universitate a adeverinței de absolvent a fost respins ca fără obiect.

Curtea a constatat însă că, raportat la prevederile art. 60 și următoarele din Codul de procedură civilă, între reclamantă și pârâtul chemat în garanție Ministerul Educației, există un raport juridic, născut din refuzul expres al chematului în garanție de a aproba tipărirea de S.C. „R.” S.A, a formularelor tipizate, care să poată fi folosite de universitate la completarea și eliberarea diplomei de licență ce atestă absolvirea de către reclamantă a cursurilor universitare la forma învățământ cu frecvență redusă, și că acest refuz constituie un exces de putere, atâta timp cât, în perioada 2002 - 2009, nu au fost ridicate obiecții cu privire la desfășurarea acestei activități, cărora ministerul refuză să le mai recunoască valabilitatea, impunându-se astfel admiterea cererii de chemare în garanție așa cum a fost formulată.

9. Acțiune având ca obiect plata redevenței dintr-un contract de concesiune teren, în procedura specială prevăzută de O.U.G. nr. 51/1998. Calculul termenului de prescripție. Recunoașterea concedentei privind încasarea redevenței în litigiu, anterior privatizării societății concesoare. Consecințe

Dispozițiile art. 13 din O.U.G nr. 51/1998, coroborat cu art. 2 din O.U.G. nr. 64/2005, prevăd un termen de șapte ani pentru exercitarea acțiunilor în plata redevenței de A.D.S., în calitate de concedentă, pentru terenurile aflate în proprietatea statului din portofoliul său, termen ce curge de la data scadenței.

Primirea de instanță a acțiunii reclamantei, deși aceasta nu respecta prevederile art. 46 din O.U.G. nr. 51/1998 ce instituiau norme procedurale obligatorii pentru reclamantă și care puteau conduce la un fine de neprimire a cererii (întrucât nu avea anexate dovezile prevăzute în textul sus-menționat) nu mai pot fi invocate pe parcursul litigiului, de pârâtă, pe calea unei excepții de inadmisibilitate a cererii.

Pe fondul cauzei, reclamanta A.D.S. nu poate pretinde contravaloarea redevenței în litigiu, aferentă unui contract de concesiune anterior privatizării societății pârâte, din moment ce prin adrese succesive i-a comunicat acesteia expres că nu înregistrează datorii la capitolul redevențe, iar Ordinul nr. 294/2001 al M.A.A.P. îi interzicea derularea procesului de privatizare al pârâtei, dacă ar fi înregistrat restanțe la plata redevenței, iar în fapt reclamanta a încheiat un nou contract de concesiune cu pârâta, pentru aceeași suprafață de teren, ca urmare a câștigării de aceasta a licitației de vânzare acțiuni.

Temei de drept: O.U.G. nr. 51/1998, art. 13, art. 46; O.U.G. nr. 64/2005, art. 2; Ord. nr. 294/2001.

Decizia civilă nr. 108/19 martie 2012

Prin acțiunea înregistrată la Judecătoria Sector 1 București, reclamanta Agenția Domeniilor Statului București (A.D.S.) a chemat în judecată S.C. „V.F.C.” SA, pentru a fi obligată la plata sumei de 99.222,84 lei, din care, cu titlu de redevență, 28.204,25 lei, penalități 67.634,08 lei, și dobândă până la 4.04.2011, 3384,51 lei, urmând ca la momentul plății efective suma să fie actualizată cu indicele de inflație, iar dobânda de întârziere să fie achitată până la achitarea integrală a redevenței restante.

Reclamanta a arătat că A.D.S. a fost înființată conform Legii 268/2001, iar în 20.04.2000 a încheiat cu pârâta contractul de concesiune nr.10186 privind exploatarea suprafeței de 749 ha aflată în perimetrul județului Iași.

Întrucât concesionara nu și-a îndeplinit obligația de plată a redevenței prevăzută în art. 5.1 din contract, a fost promovată prezenta acțiune, creanța fiind certă, lichidă și exigibilă, întrucât au expirat termenele prevăzute în Capitolul 5 din contract, calculul fiind anexat acțiunii.

În vederea soluționării litigiului, a procedat la efectuarea unei concilierii directe, încheindu-se procesul-verbal 1/28.01.2004, conform art. 720¹ Cod procedură civilă, întrucât până la această dată nu a fost încasat debitul, a promovat prezenta acțiune, întemeiată pe dispozițiile art. 969 Cod civil, art. 1066 Cod civil, Legea 268/2001. Se invocă de asemenea prin O.U.G. 51/1998 coroborat cu Legea 94/2010, conform cărora acțiunile A.D.S. precum și orice alte acte procedurale sunt scutite de taxa de timbru.

Pârâta a depus întâmpinare, invocă excepția necompetenței materiale a Judecătoriei Sectorului 1 București, în cauză fiind aplicabile procedurile speciale prevăzute de Capitolul IX din O.U.G. 51/1998, competența stabilită de legiuitor fiind a Curții de Apel de pe raza teritorială în care se află sediul pârâtului.

Au fost invocate de asemenea excepțiile inadmisibilității cererii, pentru nerespectarea dispozițiilor art. 46 alin. 1 din O.U.G.51/1998, și a prescripției dreptului la acțiune al reclamantei, având în vedere că dreptul acesteia a luat naștere la 30.09.2002, iar acțiunea a fost promovată în aprilie 2011, cu depășirea atât a termenului general de prescripție de 3 ani, cât și a celui special prevăzut în O.U.G. 51/1998, de 5 ani sau 7 ani.

Și pe fondul cauzei apreciază pârâta că acțiunea este nefondată, contractul de concesiune 10186/20.04.2000 încetând la momentul derulării procesului de privatizare și a perfectării contractului de concesiune 25/17.06.2002, iar prin adresa sa nr. 21554/2002 concedenta a recunoscut expres că la acea dată societatea figura cu o plată în avans reprezentând 267,376 tone grâu, o eventuală întârziere în plata redevenței conducând de altfel la imposibilitatea demarării procesului de privatizare, materializat în contractul 25/2002.

Pe parcursul timpului, a arătat pârâta, reclamanta a negat permanent existența debitului în litigiu, conform adreselor anexate întâmpinării, reclamanta nefăcând vreo dovadă în susținerea acțiunii sale, creanța în litigiu fiind în realitate incertă și neexigibilă, astfel că se impune respingerea ei ca nefondată, în acest sens invocând decizia nr. 498/2010 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care i-a fost admisă contestația la executare privind același debit.

Verificând prioritar excepțiile dirimante invocate în cauză, curtea de apel a constatat că sunt neîntemeiate, pentru considerentele de mai jos.

Deși reclamanta a invocat ca temei de drept al prezentei acțiuni dispozițiile Codului civil, în realitate contractul de concesiune în cauză depinde de o reglementare procedurală specială. Astfel, în art. 1 alin.(2) din O.U.G. n. 64/2005 pentru accelerarea procedurilor de recuperare a sumelor de bani datorate A.D.S. de partenerii contractuali, modificată prin Legea nr. 94/2010 se prevede că: „Dispozițiile O.U.G. nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se aplică și A.D.S. în calitate de instituție implicată în procesul de privatizare”. În art. 3 din O.U.G. nr. 64/2005 se prevede că: „Procedurile cuprinse în dispozițiile legale menționate în art. 1 alin (2) se aplică și în cazul contractelor încheiate de A.D.S. cu partenerii contractuali, având ca obiect orice formă de exploatare eficientă a terenurilor cu destinație agricolă”. În O.U.G. nr. 51/1998, în Capitolul IX privind „Reguli speciale privind soluționarea litigiilor”, la art. 44 se prevede că: „Litigiile în legătură cu creanțele neperformante preluate la datoria publică în care A.V.A.S. este parte, se soluționează cu respectarea prevederilor prezentului capitol, completate în mod corespunzător cu dispozițiile Codului de procedură civilă”.

Din toate acestea rezultă, fără nici un dubiu, că și în prezentul litigiu, care se întemeiază pe contractul de concesiune nr. 10186/2000, sunt aplicabile procedurile speciale reglementate în Capitolul IX din O.U.G. nr. 51/1998.

Or, dispozițiile art. 46 alin. 1 din O.U.G. nr. 51/1998, care instituie pentru reclamant obligația de a comunica (pârâtului) cererea, actele pe care se întemeiază și, după caz, interogatoriul scris, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, înainte de depunerea acestora în instanță. Judecătorul nu va primi cererea fără dovada îndeplinirii obligației de comunicare.

De asemenea, potrivit art.109 alin.(2) C.pr.civ., în cazurile anume prevăzute de lege, sesizarea instanței competente se poate face numai după îndeplinirea unei proceduri prealabile, în condițiile stabilite de acea lege. Dovada îndeplinirii procedurii prealabile se va anexa la cererea de chemare în judecată.

În cauză însă, deși nu a depus dovezile de comunicare prevăzute de textul procedural, - situație în care acțiunea sa era inadmisibilă, cum corect s-a invocat de pârâtă, Judecătoria Sector 1 București nu a uzat de dreptul său de a refuza primirea cererii în condițiile legii, cu atât mai mult cu cât acțiunea era întemeiată pe dispozițiile dreptului comun, și a fost introdusă la o instanță de drept comun – așa încât Curtea nu mai poate sancționa la acest moment reclamanta pe neîndeplinirea condiției de formă a cererii înregistrate deja, sub aspectul inexistenței înscrisurilor ce trebuiau anexate.

Cât privește excepția de prescripție a dreptului la acțiune al reclamantei, Curtea de apel a constatat că raportat temeiului de drept invocat în acțiune, respectiv prevederile de drept comun existente în Codul civil, redevența în cauză, scadentă la 23.07.2002, conform calculului anexat, ar fi putut fi solicitată în termenul general de prescripție de 3 ani, iar prezenta acțiune a fost înregistrată după aproximativ 9 ani.

Luând însă în calcul dispozițiile, procedurale speciale prevăzute în O.U.G. 51/1998, Curtea a constatat că termenul de 7 ani prevăzut în art. 13 se referă la dreptul A.V.A.S. de a cere executarea silită în baza titlurilor executorii reprezentate de contractele de credit ajunse la scadență, cu mențiunea expresă că acest termen nu se aplică creanțelor pe care dreptul de a cere executarea silită a fost prescrist. Prin art. 2 din O.U.G. 64/2005 se prevede expres că toate contractele încheiate cu A.D.P. constituie titluri executorii.

Așa fiind, întrucât la art. 3 din contractul de concesiune în litigiu se prevede expres că acesta încetează de drept la data privatizării concesiunii – respectiv la data perfectării noului contract de concesiune cu nr. 25/2002 – rezultă așadar că la data încheierii acestui contract, începea să curgă termenul de prescripție de trei ani pentru sesizarea instanței privind plata redevenței din contractul 10186/2000 ce s-a împlinit la 17.06.2005, așa încât la data intrării în vigoare a O.U.G. 64/2005, publicată în Monitorul Oficial 574/4.07.2005, prin care procedurile speciale prevăzute de O.U.G. nr. 51/1998 deveneau aplicabile și contractelor aflate în derulare pentru exploatarea terenurilor aflate în portofoliul A.D.S., respectiv a Legii nr. 94/2010 de modificare a O.U.G. nr. 64/2005, care a prevăzut caracterul de titlu executoriu și tuturor contractelor încheiate de A.D.S., în realitate dreptul la acțiune al reclamantei apare ca fiind prescrist.

Având în vedere însă, că în mod irevocabil Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat în dosarul său nr. 1879/2/2009 (având ca obiect contestația la executare formulată de pârâta SC „V.F.C.” SA Iași, privind sume reprezentând redevența din contractul 10186/2000, ce face și obiectul prezentei cauze -), faptul că A.D.S. ar intra sub incidența O.U.G. 51/1998 și a O.U.G. 64/2005, dispunând de un titlu executoriu – contractul 10186/2000 -, ce a fost pus în executare silită în termenul special de 7 ani, în considerarea datei de 8.04.2002 (ca moment de încetare a contractului de concesiune 10186/2002) Curtea a procedat în cauză și la analiza fondului acțiunii, având în vedere că prin sesizarea instanței în dosarul 1879/2009, cursul prescripției a fost întrerupt, un nou termen de 3 ani pentru recuperarea în fond a redevenței începând să curgă la 9.02.2010, când a fost pronunțată decizia nr. 488 a Înaltei Curți de Casație și Justiție în dosarul 1879/2/2009.

Analizând așadar probatoriul cu acte aflat la dosarul cauzei, curtea de apel a reținut că în realitate raportul contractual de concesiune a suprafeței de 749 ha situat în Iași, ce a făcut obiectul contractului în litigiu – nr. 10186/2000 – a fost preluat prin privatizarea pârâtei SC „V.F.C.” SA Iași, în cuprinsul contractului de concesiune nr. 25/2002, urmare aplicării dispozițiilor Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societății comerciale ce dețin în administrare terenuri cu destinație agricolă și înființarea A.D.S., pe o perioadă de valabilitate de 49 ani.

Așa fiind, din moment ce calitatea de concendentă în ambele contracte a avut-o reclamanta A.D.S., curtea de apel a constatat că aceasta calculează redevența aferentă întregii durate de derulare a contractului 10186/2000, deși, dacă ar fi fost reală susținerea sa, potrivit căreia redevența datorată de pârâtă nu i-ar fi fost achitată chiar din primul trimestru, de derulare a concesiunii în condițiile art. 5 din contract, atunci potrivit art. 10 lit. b) din același contract, convenția era „reziliată de drept”, A.D.S. având obligația de a-și recupera de îndată

bunurile concesionate și cu plata de despăgubiri de la pârâtă, însă prima conciliere privind suma aferentă derulării complete a contractului 10186 a avut loc abia în anul 2004.

Contrar acestei obligații a concendentului, pârâta a fost lăsată să exploateze terenul în cauză până în anul 2002, și a fost primită la licitație pentru privatizare, deși se pretinde prin acțiune că ar fi avut un debit substanțial la însăși entitatea ce derula procedura de privatizare. Aceasta în condițiile în care, prin Ordinul M.A.A.P. 294/2001, se institua expres obligația A.D.S., de a prevedea în documentația de privatizare, ca un criteriu de preselecție distinct, excluderea de la selecție a asociațiilor salariaților din care fac parte persoane care au asigurat sau asigură conducerea managerială a societății debitoare, dacă societățile supuse privatizării figurau cu datorii restante către M.A.P.P. sau A.D.S. reprezentând redevență pentru terenul agricol concesionat.

Or, în ambele contracte de concesiune, nr. 10186/2000, respectiv 25/2002, calitatea de concesionar a avut-o SC „V.F.C.” SA Iași, fiind așadar acceptată de reclamantă la licitație, întrucât era îndeplinită și condiția prevăzută de Ordinul nr. 294/2001 sus-menționat, pentru ca urmare finalizării procesului de privatizare A.D.S. să menționeze expres în contractul 25/2002, că societatea pârâtă a achitat în avans redevența pentru anul 2002 și parțial pentru anul 2003, situație în care avea posibilitatea oricum să-și stingă chiar și la acel moment pretinsul debit din vechiul contract și nu să recunoască o plată în avans pentru noul contract de concesiune, cum a procedat în fapt.

Mai mult, prin adresa sa nr. 21554/2002 anterioară privatizării și perfectării contractului 25/2002, reclamanta a recunoscut de asemeni, expres că referitor la contractul de concesiune 10186/2000 pentru SC „V.F.C.” SA, s-au luat în calcul actele de constatare prezentate, societatea figurând la data de 4.04.2002 cu o plată în avans, nicidecum cu o restanță prezentând redevența aferentă derulării întregului contract 10186/2000, cum s-a pretins prin acțiune.

Rezultă așadar, pe de o parte, faptul că mențiunile din acțiunea introductivă sunt contrazise de chiar recunoașterile reclamantei exprese, emise în raport cu partenerul său din contractul de concesiune 10186/2000, pârât în cauză, și care a fost practic continuat prin contractul 25/2002, iar pe de altă parte, reclamanta și-a invocat în fapt propria culpă, constând în nepunerea în practică a dispozițiilor contractuale privind rezilierea de drept a contractului pretins neexecutat de concesionara pârâtă, a respingerii acestuia de la procesul de privatizare, pentru neîndeplinirea obligației de plată a redevenței pentru terenul supus privatizării, în condițiile în care ea însăși a menționat expres în noul contract de concesiune nr. 25/2002 că a încasat redevență în avans, din care în realitate își putea reține redevența pretins neachitată de aceeași societate, dacă datoria ar fi fost reală.

Pentru toate aceste argumente, curtea a respins atât excepțiile invocate de pârâtă prin întâmpinare, cât și acțiunea promovată de A.D.S. în contradictoriu cu pârâta SC „V.F.C.” SA, ca nefondată.

10. Funcționar public. Decizie de eliberarea din funcție nelegală. Condiții pentru a se putea dispune reintegrarea în funcția deținută anterior

Temei de drept: art. 99 din Legea 188/1999 privind statutul funcționarilor publici

Chiar în situația anulării dispoziției de eliberare din funcție, instanța nu putea dispune reintegrarea și ar fi trebuit să constate imposibilitatea reintegrării ca urmare a desființării și funcții prin Hotărârea Consiliului Local. Chiar dacă respectiva Hotărâre a Consiliului Local este ulterioară disponibilizării reclamantei, instanța de fond nu putea ignora efectele pe care aceasta le produce, fiind imposibil a se dispune reintegrarea pe un post care în prezent nu mai există în organigramă.

Decizia civilă nr. 76/16.01.2012

Prin sentința civilă nr. 275/CA/17.06.2011 pronunțată de Tribunalul Vaslui s-a admis în parte acțiunea formulată de I.M.-L. în contradictoriu cu Primarul comunei T., a fost anulată dispoziția nr. 287/2010 și preavizul nr. 1873/2010 emise de Primarul comunei T., s-a dispus reintegrarea reclamantei în funcția de referent clasa III, grad profesional superior, treapta I precum și plata drepturilor salariale indexate, majorate și recalulate și a tuturor drepturilor de care ar fi beneficiat începând cu 6.05.2010 până la data reintegrării.

Pentru a se pronunța astfel instanța de fond a reținut că prin dispoziția nr. 287/2010 emisă de pârâtul Primarul comunei T. s-a dispus încetarea raporturilor de serviciu ale reclamantei I.M.-L., referent, clasa III, grad profesional superior, treapta 1, din cadrul compartimentului de asistentă socială și stare civilă, ca urmare a reorganizării activității instituției. Din conținutul dispoziției rezultă că încetarea raporturilor de serviciu s-a dispus ca urmare a reorganizării instituției, astfel cum rezultă din H.C.L. nr. 11/2010 care aprobă organizarea și statutul de funcții din cadrul Primăriei T. Temeiul în drept pentru încetarea raporturilor de serviciu a fost art. 99 alin. 1 lit. b din Legea nr. 188/1999 care prevede că încetează relațiile de serviciu când „b) autoritatea sau instituția publică își reduce personalul ca urmare a reorganizării activității, prin reducerea postului ocupat de funcționarul public”.

Din conținutul H.C.L. nr.11/2010 care aprobă statutul funcțiilor în aparatul de specialitate, respectiv din anexa III a acestei hotărâri, rezultă că în cadrul compartimentului în care lucra reclamanta la data reorganizării, respectiv în cadrul compartimentului de asistentă socială și stare civilă figura ca post vacant cel de referent, clasa III, grad asistent, treapta I de salarizare, cu studii medii. Astfel, la data încetării raportului de serviciu, postul reclamantei exista și era vacant. Ulterior, prin H.C.L. nr.24/2010 a fost aprobată o nouă organigramă care, în cadrul compartimentului la care lucra aceasta, cuprinde numai două posturi de inspector, cu studii superioare, nemaifigurând postul ocupat de reclamantă.

În consecință, la data când a fost încetat raportul de serviciu ca urmare a reorganizării instituției, postul reclamantei exista în organigrama Primăriei. Astfel, reclamanta nu putea fi eliberată din funcție pe motivul că nu mai exista postul său în noua organigramă.

Dispoziția contestată nu este lovită de nulitate pe motivul nemotivării, din ansamblul actului rezultă care este motivarea în fapt – împrejurarea că a fost restructurat postul reclamantei și rezultă și temeiul în drept al acestei măsuri, respectiv art. 99 lit. b din Legea 188/1999, precum și actele administrative care au stat la baza încetării raportului de serviciu.

Anterior emiterii deciziei contestate a fost emis un preaviz din data de 3.05.2010 prin care se stabilește că începând cu data de 1.05.2010 reclamanta este eliberată din funcție ca urmare a reducerii postului ocupat și că la data de 5.05.2010 să se prezinte la instituție pentru ridicarea dosarului profesional și a fisei de lichidare și în vederea predării lucrărilor și bunurilor încredințate în timpul serviciului.

Această adresă nu are valoarea unui preaviz pentru că nu s-a anunțat înainte cu 30 zile încetarea raportului de serviciu și nu s-a asigurat posibilitatea ca reclamanta să-și exercite raportul de serviciu în această perioadă. Din modalitatea de concepere a preavizului rezultă că reclamantei i s-a încetat raportul de serviciu începând cu data de 1.05.2010.

Coroborând dispoziția de încetare a raportului de serviciu care produce efecte începând cu data de 1 06 2010 cu preavizul potrivit căruia începând cu data de 1.05.2010 este eliberată din funcție, cu răspunsul la interogatoriu al pârâtului și condica de prezență care atestă că începând cu data de 06.05.2010 până la data de 31.05.2010 reclamanta a figurat lipsă, rezultă că pârâtul nu a asigurat condițiile pentru exercitarea acestui preaviz de 30 zile pentru că i-a impus reclamantei să predea documentația la 5.05.2010. În mod justificat față de conținutul preavizului, reclamanta nu s-a mai prezentat la serviciu începând cu data de 6.05.2010.

În consecință, în fapt pârâtul nu a asigurat exercitarea dreptului de preaviz de 30 zile, prevăzut de art. 99 alin 3 Legea 188/1999. Există contradicție între preaviz și dispoziția de încetare a raportului de serviciu pentru că acestea stabilesc date diferite ale încetării raportului. Susținerea reclamantei în sensul că de fapt acest preaviz ar constitui o dispoziție de încetarea raportului de serviciu nu poate fi reținută față de titulatura acestuia.

Faptul că reclamanta nu a beneficiat de un veritabil preaviz rezultă și din adresa din 17.03.2011 a ANFP care atestă că în cauză nu a fost respectat termenul de preaviz.

Prin neacordarea unui veritabil preaviz a fost vătămată reclamanta prin faptul că aceasta nu a beneficiat de drepturile salariale și pentru că nu i s-au pus la dispoziție părții posturi vacante.

Deși, i s-a pus în vedere pârâtului Primarul să depună la dosar dovada solicitării de la A.N.F.P. a listei funcțiilor vacante, acesta nu a probat acest aspect.

Art. 99 alin. 6 din Legea nr.188/1999 prevede:”(6) În cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a) - c) și e), dacă nu există funcții publice vacante corespunzătoare în cadrul autorității sau instituției publice, autoritatea ori instituția publică are obligația de a solicita Agenției Naționale a Funcționarilor Publici, în perioada de preaviz, lista funcțiilor publice vacante. În cazul în care există o funcție publică vacantă corespunzătoare, identificată în perioada de preaviz, funcționarul public va fi transferat în interesul serviciului sau la cerere.”

Din răspunsul la interogatoriu al pârâtului rezultă că acesta face dovada îndeplinirii obligației de a solicita ANFP a listei cu funcțiile vacante cu adresa nr. 2696/2010 cu care a înaintat la HCL nr.11/2010, dispoziția reclamantei de încetare a raportului de serviciu și dispoziția 288/2010 privind pe Z.P.

În consecință, din această adresă nu rezultă că pârâtul și-ar fi îndeplinit obligația de a solicita posturile vacante în cadrul altor instituții și de a aduce la cunoștința reclamantului asemenea posturi.

Din depoziția martorului A.V. rezultă ce acte au fost transmise către Agenție, fără a putea preciza dacă au fost solicitate și posturile vacante.

Neîndeplinirea acestei obligații decurgând din art. 99 alin 6 i-a produs reclamantei o vătămare .

Fată de cele 3 motive – existența postului reclamantei în organigrama Primăriei la data încetării raportului de serviciu, lipsa preavizului, lipsa informării și a înștiințării cu privire la posturile vacante – se apreciază că dispoziția nr. 287 din 1.06.2010 este lovită de nulitate.

Întrucât dispoziția de încetare va fi anulată potrivit art. 18 alin 2 din Legea nr.188/1999 se va anula și actul premergător – preavizul – pentru că acesta nu a fost emis cu respectarea prevederilor art. 99 alin 3 din Legea nr. 188/1999.

În temeiul art. 106 alin. 1 din Legea nr.188/1999 prima instanță a dispus reintegrarea în funcția de referent, clasa III, grad profesional superior, treapta I și plata drepturilor salariale indexate, majorate și recalulate și a tuturor drepturilor de care ar fi beneficiat, începând cu 6.05.2010, data de la care nu a mai fost acordat salariu reclamantei și până la data reintegrării.

Capătul de cerere privind daune morale nu a fost admis pentru că reclamantă nu a probat suferințe morale deosebite și pentru că prin anularea dispoziției și prin acordarea de daune materiale s-a asigurat o reparare suficientă

Împotriva acestei sentințe a declarat în termen recurs pârâtul Primarul comunei T. criticând-o pentru netemeinicie și nelegalitate.

Analizând actele și lucrările dosarului, în raport de dispozițiile legale incidente, motivele de recurs invocate și din oficiu, Curtea de apel a constatat că recursul este fondat pentru următoarele considerente:

În fapt, reclamanta I.M.-L. a avut funcția publică de referent, clasa III, grad profesional superior, treapta 1, din cadrul compartimentului de asistentă socială și stare civilă iar prin dispoziția nr. 287 din 1 iunie 2010 emisă de pârâtul Primarul comunei T. s-a dispus încetarea raporturilor de serviciu în temeiul art. 99 alin. 1 lit. b din Legea nr.188/1999 care prevede că încetează relațiile de serviciu când „autoritatea sau instituția publică își reduce personalul ca urmare a reorganizării activității, prin reducerea postului ocupat de funcționarul public”.

Din conținutul H.C.L. nr.11/2010 care aprobă statutul funcțiilor în aparatul de specialitate, respectiv din anexa III a acestei hotărâri, rezultă că în cadrul compartimentului în care lucra reclamanta la data reorganizării, respectiv în cadrul compartimentului de asistentă socială și stare civilă figura ca post vacant cel de referent, clasa III, grad asistent, treapta I de salarizare, cu studii medii. Astfel, la data încetării raportului de serviciu exista vacant un post

pe care reclamanta l-ar fi putut ocupa, fiind nelegală dispoziția de eliberare din funcție a acesteia.

Chiar dacă preavizul în sine nu este de natură a duce la încetarea raporturilor de serviciu, curtea reține că acesta este un act premergător dispoziției de încetare a raporturilor de serviciu, creează anumite drepturi față de funcționarul public și obligații corelative în sarcina autorității publice care, așa cum corect arată prima instanță, nu au fost respectate. Mai mult există contradicție între preaviz și dispoziția de încetare a raportului de serviciu pentru că acestea stabilesc date diferite ale încetării raportului de serviciu, motiv pentru care nici reclamanta nu s-a mai prezentat la serviciu din data de 05.05.2010, așa cum se menționa în preaviz, cu atât mai mult cu cât a fost obligată de pârât să predea toată documentația ce o avea. Prin urmare în mod corect prima instanță a dispus anularea dispoziției nr. 287/2010 și a preavizului nr. 1873/2010 emise de Primarul comunei T.

Curtea constată că sunt întemeiate susținerile recurentei în sensul că în mod greșit s-a dispus reintegrarea reclamantei pe post. La momentul emiterii deciziei nu existau posturi echivalente pregătiri acesteia și anume cel de referent clasa a III a, grad profesional superior, treapta I. Însă exista liber un postul de operator de rol, față de care reclamanta nu îndeplinea condițiile privind același grad și treaptă profesională, dar întrucât postul respectiv era inferior celui deținut de reclamantă, putea fi ocupat de acesta cu acordul său, reclamanta precizând expres că ar fi dorit acest post. Astfel ar fi fost posibilă reintegrarea reclamantei însă până la data de 16.08.2010, nu și după acest moment când postul nu a mai fost prevăzut în statul de funcții. Prin H.C.L. nr. 24/2010 nu mai figurează nici un post vacant pentru funcționarii publici cu studii medii, fiind suprimată inclusiv funcția publică de operator de rol. Prin urmare chiar în situația anulării dispoziției nr. 287/2010 și a preavizului, instanța nu putea dispune reintegrarea și ar fi trebuit să constate imposibilitatea reintegrării ca urmare a desființării și acestei funcții prin H.C.L. nr. 24/2010. Chiar dacă H.C.L. nr. 24/2010 este ulterioară disponibilizării reclamantei, instanța de fond nu putea ignora efectele pe care aceasta le produce, fiind imposibil a se dispune reintegrarea pe un post care în prezent nu mai există.

Curtea a constatat că sunt întemeiate și susținerile recurentei în sensul că prima instanța a acordat mai mult decât s-a cerut când a dispus plata drepturilor salariale indexate, majorate și recalulate și a tuturor drepturilor de care ar fi beneficiat, începând cu 6.05.2010 întrucât reclamanta a cerut plata acestora de la data emiterii dispoziției nr. 287/2010, fiind încălcat astfel principiul disponibilității, fiind incident motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct. 6 C.pr.civ. Mai mult aceste drepturi salariale nu putea fi acordate decât până la data de 16.08.2010 când a fost redus și postul de operator de rol, ulterior acestei date reclamanta nemaiputând ocupa vreo funcție publică.

Pe cale de consecință, Curtea, în baza art. 312 C.pr.civ. raportat la art. 304 pct. 6 și 9 urmează să admită recursul declarat de pârâta Primarul comunei T. împotriva sentinței civile nr.275/CA/17.06.2011 pronunțată de Tribunalul Vaslui, sentință pe care o va modifica în parte sensul respingerii cererii de reintegrare a reclamantei în funcția publică și dispunerii plata drepturilor salariale indexate, majorate și recalulate și a tuturor drepturilor de care ar fi beneficiat reclamanta începând cu 01.06.2010 până la data de 16.08.2010.

Curtea a respins cererea recurentei de acordare a cheltuielilor de judecată întrucât potrivit art. 274 C.pr.civ. poate fi obligată la plata acestora doar partea căzută în pretenții. Or, chiar dacă recursul a fost admis, intimata nu a căzut în pretenții în ce privește drepturile bănești acordate deoarece aceasta le-a solicitat începând cu 01.06.2010, fiind culpa instanței de fond că le-a acordat de la 05.05.2010, dată de la care reclamanta ar fi fost într-adevăr îndreptățită, însă prima instanță nu putea nesocoti principiul disponibilității. De asemenea modificarea sentinței sub aspectul respingerii cererii de reîncadrare nu este consecința faptului că această pretenție a reclamantei ar fi fost neîntemeiată, ci ca urmare exclusiv a faptului că ulterior promovării prezentei acțiuni, prin H.C.L. nr. 24/2010 a fost din nou modificată organigrama fiind suprimată inclusiv funcția publică pe care prima instanță a reintegrat-o pe reclamantă.

11. Contestația în anulare specială prevăzută de art. 318 teza a II-a C.pr.civ.

Cea de a doua teză a art.318 C.pr.civ. are în vedere numai omisiunea de a examina unul din motivele de casare prevăzute de art.304 C.pr.civ., iar nu argumentele de fapt și de drept invocate de parte. Contestatorii nu au invocat omisiunea examinării unuia din motivele de casare prevăzute de art.304 C.pr.civ., singurul motiv de recurs fiind cel prevăzut de art.304 pct. 9 C.pr.civ. care a fost analizat pe larg de instanța de recurs, ci au pretins că anumite argumente de fapt și de drept ridicate de aceștia nu au fost analizate, situație în care contestația în anulare nu poate fi primită.

Decizia civilă nr. 157/30.01.2012

Prin contestația în anulare contestatorii C.I. și alții au solicitat anularea deciziei nr. 404/C.A./10.03.2011 a Curții de Apel Oradea, pronunțată în dosarul nr. 04858/111/2009, rejudecarea cererii de recurs, urmând ca în baza probelor ce vor fi administrate, să se admită recursul, să se modifice sentința civilă nr. 597/2010 pronunțată de Tribunalul Bihor cu consecința admiterii acțiunii.

În motivarea contestației se arată că instanța de recurs a omis din greșeală să cerceteze trei dintre motivele de modificare sau de casare pe care le-a invocat fiind incidente dispozițiile art.318 teza a II-a C.pr.civ. Astfel instanța de recurs nu a cercetat motivul de recurs prin care a menționat că au existat două variante ale aceleiași hotărâri varianta „Bara” și varianta „A. Groza” și faptul că varianta „Bara” a H.C.L. nr. 203/2003 deși nu este varianta corectă a produs efecte juridice. Al doilea motiv asupra căruia instanța de recurs nu s-a pronunțat este faptul că prin cele două hotărâri de consiliu se realizează o nouă expropriere a sa fără drept și prealabilă despăgubire. Pe de altă parte instanța de judecată nu s-a pronunțat cu privire la incidența art. 48 alin. 1 și 2 din Legea nr. 215/2001. Raportat la faptul că, construcțiile au intrat în domeniul privat al comunei, iar acestea se aflau în concesiunea/închirierea societăților comerciale în care consilierii locali aveau interese patrimoniale, dispozițiile art. 48 alin. 1 și 2 din Legea nr. 215/2001 erau aplicabile.

Instanța analizând întreg materialul probator administrat în cauză raportat la dispozițiile art. 318 C.pr.civ a reținut că prin decizia civilă nr. 404/C.A./10.03.2011 a Curții de Apel Oradea s-a respins ca nefondat recursul introdus de C.I. și alții împotriva sentinței nr. 597/2010 pronunțată de Tribunalul Bihor .

În considerentele deciziei contestate Curtea de Apel Oradea a constatat că nu se poate reține existența unui interes patrimonial al acestor consilieri și al afinelor lor, care aveau anterior, la data sau ulterior adoptării calitatea de asociați/administratori a unei societăți comerciale care administra ștrandul „V.”. Referitor la cauza de nulitate privitoare la H.C.L. nr. 203/2003 nu se poate reține inexistența acesteia prin prisma faptului că au fost vehiculate două variante ale acesteia, fiind evident că efecte juridice poate produce numai varianta aflată în evidențele organului emitent. Nu poate fi reținută susținerea că prin aceste hotărâri s-au încălcat prevederile art. 44 din Constituție și nici ale art. 1 din Protocolul 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, prin prisma încălcării dreptului de proprietate atâta vreme cât recurenții reclamânți sunt îndreptățiți la reconstituirea acestuia, drept ce face obiectul analizei în litigiul de drept comun, fiind neîntemeiată acuza de expropriere sau de lipsire de bun în accepțiunea Curții Europene a Drepturilor Omului, ca efect a celor două hotărâri ”

Potrivit art. 318 C.pr.civ.: „Hotărârile instanțelor de recurs mai pot fi atacate cu contestație când dezlegarea data este rezultatul unei greșeli materiale sau când instanța, respingând recursul sau admițându-l numai în parte, a omis din greșeală să cerceteze vreunul dintre motivele de modificare sau de casare”.

Dispozițiile art. 318 C.pr.civ. care reglementează contestația în anulare specială, sunt de strictă interpretare și au în vedere numai greșeli materiale cu caracter procedural, în legătură cu aspectele formale ale judecării recursului, pentru verificarea cărora să nu fie necesară o reexaminare a fondului sau o reapreciere a probelor, sau omisiunea de a cerceta un motiv de casare, în această ultimă situație calea fiind deschisă doar recurentului căruia nu i-a fost cercetat motivul de casare invocat și doar în ipoteza în care recursul său a fost respins sau admis în parte.

Cea de a doua teză a art. 318 C.pr.civ. are în vedere numai omisiunea de a examina unul din motivele de casare prevăzute de art. 304, iar nu argumentele de fapt și de drept invocate de parte. În cauză se constată că, de fapt contestatorii nu invocă omisiunea de a examina unul din motivele de casare prevăzute de art. 304 C.pr.civ., singurul motiv de recurs fiind cel prevăzut de art. 304 pct. 9 C.pr.civ. care a fost analizat pe larg de instanța de recurs, ci invocă faptul că anumite argumentele de fapt și de drept invocate de aceștia nu au fost analizate, situația în care contestația în anulare nu poate fi primită. Mai mult, Curtea a constatat că deși instanța de recurs nu are obligația de a analiza fiecare argument cuprins în motivele de recurs, ci de a analiza fiecare motiv de casare aceasta a răspuns criticelor formulate de recurent.

În raport cu motivele de recurs evocate anterior și considerentele deciziei împotriva căreia s-a declarat prezenta contestație, Curtea a constatat că motivele invocate de contestatori nu se circumscriu nici unuia din motivele expres și limitativ prevăzute de dispozițiile art. 318 cod procedură civilă, neavând incidență în cauză. Susținerile contestatoarei în sensul că instanța de recurs nu a cercetat de loc motivele de modificare sau de casare menționate în cuprinsul contestației sunt nereale din considerentele deciziei redată anterior rezultă că instanța de recurs a analizat toate cele trei argumente ale contestatorilor, însă a interpretat diferit de aceștia consecințele juridice ale împrejurărilor relevate.

Față de considerentele arătate curtea de apel a respins contestația în anulare împotriva deciziei nr. 404/C.A./10.03.2011 a Curții de Apel Oradea.